

Bringa

Miért, miért se, nem sok emlékképem van gyermekkoromból. Pedig felcseperedésem évei korántsem mondhatók eseménytelennek. Valamiért ugyanilyen mostohán bánik emlékezetem a közelmúlt történéseivel is. Pap barátom hüledezik beszélgetéseink alkalmával, amikor széles jókedvvel emlegeti a kacagtató helyzeteket, magam pedig bambán nézek, hogy valóban történt velünk ilyen?

Az emlékek kútjában kotorászva azért egy-két epizód mégiscsak elibém villan. Például amikor első kerékpáromat kaptam. Egy bringával mit kezdjen az ember, ha nem tudja használni? Elkezdődött tehát a „kerékpáros josi” megszerzésének kalandos, sikerélményekkel és „puklikkal” tarkított története. A „cajga” attól fogva életem szerves részévé vált. Kerekezés a közeli csermelyhez, ahová pecázni kísértem horgászatért rajongó cimboráimat, tekerés a szomszédos falucskába, kézbesíteni grundunk focicsapatának meghívóját, egészen odáig, hogy kezdő hitoktatóként - ha az időjárás engedte - a 16 kilométerre fekvő településre is két keréken gördültem.

Egyszóval: összenöttem a drótszamárral. Talán ezért is ragadtam meg minden alkalmat, hogy fiataljainkkal a Balatont megkerülve, a kisebbekkel pedig a tavaszi kirándulásokon népszerűsítsem a kenyérgőzzel hajtott járgányt.

Legutóbbi kiruccanásunkat azzal szerettem volna teljesebbé tenni, hogy túránkat rövidke fohással indítjuk. Ez a tömérdek teendő miatt sajnos elmaradt. Ezt a hiányt szeretném e hasábokon pótolni, hogy az ámulatra készítő szerkezet; a kerékpár lelki tanítását mind többen megismerjék. Íme:

„Uram, hamarosan két kerékre pattanok. Add, hogy mindig eszembe jusson a bringa tanítása, valahányszor nyergébe ülök.

Amíg nyomom a pedált, semmi gond, ám ha megállnék, eldőlnék menten. Ha nem haladok a lelki életben, visszafejlődöm. Itt nincs egy helyben topogás. Milyen bölcsen mondta valaki: „Tedd meg, amit tehetsz, a többit pedig bízd Istenre”.

A fogaskerékre simuló lánc az akaratomat, a szorgalmamat jelképezi. Ezek repítenek előre a megismerés útján. Az országodba vezető út meredek, kaptatós, de megéri küszködni érte.

Hálás vagyok a kormányért, amely segít az úton maradásban, az egyensúly megtartásában. Ha elengedném, az árokban kötnék ki. Ez azokat juttatja eszembe, akik Isten felé mutatják utamat. Kérlek, áldd meg, segíts meg, Te vezérelj őket!

Ha defektet kapnék -mert ez is előfordulhat-, ne törődjek bele kedvemet veszítve, hanem dupla szorgalommal dolgozzak a hiba kijavításán. Aposto-

loddal üzened, hogy „bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul”(2 Kor 4, 16).

Előfordulhat, hogy ellenszélben kell karikáznom. Jaj, nehogy kedvemet veszítsem! Ettől csak erősödnek izmaim. Biztosítottál felőle, hogy nem hagysz erőmön felül megterhelni. Ha hátszelet tapasztalnék, legyen különösen hálás érte. A Szentlélek szele ez, amely csak fokozza sebességemet, hogy Téged mihamarabb elérhesselek.

Végül add, hogy valahányszor e csodás teremtményedet használom, jusson eszembe, te mindig szeretsz, s e pompás találmány által is üdvösségemet munkáld. Ámen.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Tömörkény István

Föl is hajózunk, le is hajózunk

A hajó, amely Szlavóniából fával igyekezett hazafelé, a moholyi partok alatt két nap szelet hevert. Az ilyen nagy bőgőshajókat ha megrakják fával, még a tetejére is tesznek, ameddig csak lehet, így nagy szelet fog, nagy oldalszélben nem lehet, mert a parthoz verődik, nem tehet hát mást, minthogy kiköt, és hever addig, amíg a szél mérge alábbhagy.

A szélheverés nem szokott unalmasan folyni. A legénység vagy bemegy a kormányos lakásába, a csárdába, ott tárgyal, pipál, tüzel, ételt főz, kártyáz, vagy pedig ha nem olyan fajta a kormányos, hogy a legénységet a csárdában szeretné, van a hajó orrában egy kis fülke, a bas, hát ott tartózkodnak. Pár literes kis hordó mindig van a hajón, összehánynak némi pénzt borra, egy legény elmegy a hordóval a faluba érte, s visszajövén, citoraszó mellett töltik az időt. Ritka hajós, aki a citorához ne tudna, ritka hajó, amelyen citora ne volna. A nótákat tollal verik ki rajta, régi szomorú dalaikat búsan zengi a rézhúr:

Csináltatsz-e, rózsám, diófa koporsót?

Csináltak, csináltak márványkú koporsót.

Megüsmersz-e engöm három lejárny előtt?
Mögüsmerlek, mögüsmerlek egész világ előtt...

Épp ezen az "Isten velünk, ki ellenünk"-ön kettős bas volt a hajóorrban, mert nagy volt a hajó, a legénység tehát ott egész rendezesen elférhetett, bár ott tüzelni nem lehet. A csárdába azonban mégse kívánczoltak, mert nem affajta ember volt a kormányos, ez a Vetró Barna Pál. Családos ember, asszonyostul, gyermekestül él a hajón, meg némiképpenformán büszke is: hozzá hát amúgy se mentek volna. De azért a kettős basban se volt kedv, nem szól a citora, borért se küldtek senkit, az emberek szóval üldögéltek, s foglalkozásképpen befönték a hajókötelek kioldódott végét.

A szóvalanság oka onnan van, hogy előző nap, még mikor útban álltak, tett történt a hajón. Egy legény, amint haladtak és csáklázott a part felé való oldalon, a csáklavéggel megütötte Vetró Barna Pált. A kormányos, hirtelen lévén, mint büszke emberek szokása, a domentátumról leugrott, mellette termett, és visszaütötte a legényt kézzel, fültövön. A legény, Thököli Mihály - leginkább hajósok szoktak lenni ezek a Thököliek, de némely része mégis varga - a csáklát előbb úgy emelte, hogy beleüti Vetró Barna Pálba, de azután meggondolta magát, és nem tette.

Nemrég került még a legény Pólából haza, az ősszel történt mindössze, hogy hazajött, a négy év alatt jól benne maradt a reglama, hát csak letette a csáklát. De amúgy arcában elborult, és azt mondta a kormányosnak:

- Ha partot érünk, lemögyök a hajóról.

Többet nem szólt, de Vetró Barna is érezte, hogy a hajóról lement emberrel úgy hamarjában nem lesz alkalmas találkozni. De nem sokat törődött vele: egy emberrel mindig elbír.

Hajó a Dunán

Másnap szél miatt parthoz nyomult a hajó, s ott dängováztak két nap. Ezt nem lehetett parthoz-érésnek tekinteni, mert nem maguk akaratóból macskáztak le. Így a hajón maradt Mihály, de kedvetlenül, s ült komoran a basban a többi legénnyel. Jó hideg szél fűjt, beszűrt a bas oldalán, ez volt az egyetlen, aki fűtült, mert a többi nép is szótlanná vált. Ami Mihállal megesett, velük is megeshet, s volt közöttük, aki mondta, hogy ő ilyenkor a bicskát venné elő. A dolgot igen sérelmesnek ítélték, annál is inkább, mert a legények között gyakran van öregebb ember, mint a kormányos, és ez emberek a szóval való szidást eltűrnek bár, de az ütést nincs, aki tűrje. Barna, izmos markaik azonnal készek elkapni a mellényt, s fordítani rajta félkézzel akkorát, hogy a belegombolt is fejfelé fordul.

A szél alábbhagyott, de már késő volt az idő, nem fogtak útbá, úgy gondolták, hogy majd reggel. A kormányosné ezt az időt arra használta, hogy majd fürösztli a tyúkokat. A tyúk homokban szokott fürdeni, de a hajóbeli tyúknak nincs homokja, valamint a hajóbeli kutyának sincs udvara. De a tyúknak azért a fürdés jó, így bedobják a vízbe a hajó orránál, s nyeles hálóval várják a hajó végén, s mikorra a víz odáig viszi a tyúkot, kiemelik.

Ez gyereknek is jó multság, ott settenkedett a hajóvégben a kormányos kis fia, lesve, hogy ugyan idején kikapdossa-e az apja a tyúkokat a vízből. Ez ugyanis igen szorgalmas munka: a vízben a tyúk nem szeret soká tartózkodni, inkább belefűl. Ott állt hát a gyerek az apja mellett egészen, mikor előrehajolt és beleszedült a vízbe. Belezuhant, s még sikoltozni sem ért rá, mert elmerült benne rögtön.

- Ladikba, ladikba! - kiabál Vetró Barna Pál, mire hirtelen elötölakodnak a felső basból a legények. Sietnek és ugrálnak, de vékony az oldaljáró, a kősóbálvány-nyá meredt asszony is az útjukban - bizony későn érne a ladik, ha hirtelen fejest nem ugrik a vízbe Thököli Mihály.

Megy lefelé a gyerek után.

A kormánytól nem messze megáll a vízben, és nézdegél, hol veti föl a víz? Fölvette, de messze, mire a legény odaért, a kis test újra elmerült, emez pedig szóval nembánomsággal bukott utána, mint olyan ember, aki nem ilyen vizeken, hanem a tengerben tanulta az úszást. El is kapta még a víz alatt, mert a haláltusában kapálódzó gyerek éppen szájon rúgta, s így elkaphatván, fölbukott. Fogta félkézzel az ájult gyermeket, s a part felé tartott vele.

Part mellett, olyan helyen, ahol szirtes a part, szokott lenni a limány. Ahol a víz örvényes és kavarog. Aki úszik, nem látja meg, de a hajó magasáról azt látni lehet, s Vetró Barna látván, hogy limányon akar keresztülmenni Thököli, kiáltotta neki:

- Ne arra, te! Ne arra, ha mondom!

Elfutotta a düh ott a vízben Thököli Mihályt, s hirtelen az eszébe ötlött, hogy visszakiáltja neki, hogy: ne ugass! -, de nem tette, nem szólt. Kiért a partra, a gyermeket megrázta kissé a lábainál fogva, mint már ilyen esetekben szokás, amitől hamarosan életre is kelt. Bevitte azután a hajóba, az anyjának adta gondozás végett, s maga a basba ment. A kormányos utána indult, mondta neki, hogy menne a csárdába szárítkozni, mert ott tűz is van, de a legény csak azt kérdezte meg, hogy a gyermek hogy van, azontúl a hívásra nem felelt semmit, csak éppen a megállott, vizes zsebóráját mutatván a tenyerén a kormányos elé, mondta:

- A reperálást kend fizeti.
Mebánta azután, hogy mondta, de mindegy, már kimondta. Más aztán nem is történt, másnap reggel elindultak, s idő múltán el is értek oda, ahova kellett: parthoz álltak. Végezte ki-ki a dolgát, már ami ilyenkor szokásos, s készültek azután a legények a gazdához, hogy az útért járó fizetést elkérjék. Mihály is így tett, előbb azonban minden cókókját összeszedte, berakta a bőrtarisznyába meg egy kis zsákba, s mielőtt a hajóról lement volna, beszólt a kormányoshoz a csárdába. Régi rend ez.
- Lemék a hajóról - szólt be kurtán -, vizzöm a holmimat. Mög löhet nézni, hogy van-e közte olyan, ami nem az enyém.
Megütödvé tekintett Mihályra a kormányos, az asszony s a kisgyerek.
- Hát csakugyan elmégy? - kérdezte Vetró Barna. - Hát már minek mégy el?
Az asszony nem szólt semmit, férfiak dolgába beleszólása nincsen. Csak nézett Mihályra, aki pár nap előtt istenként tartotta kezében az ő gyermeke sorsát. A gyermek pedig simult anyjához; a gyermek, ha ésszel föl nem éri is, de ösztönével megsejti a komoly pillanatokot.

Azt mondta Mihály:
- Mondtam, hogy lemék, hát lemék. Mög löhet nézni a holmit. Vetró Barna rekedten beszélt:
- Hát ne mönj el, hát már csakugyan ne mönj el. Ha éppen olyan nagy bajod, hogy hozzád nyúltam, inkább üss vissza, akkor aztán az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz. De ne mönj el, mert minek mönnél el, mikor mondom, hogy ne mönj el.
Thököli csak állott, az asszony pedig ezen megalázkodások és a másíknak nyakassága között lévén, elfakadt sírva:
- Mihály, ha istent ismer kend...
Sírván az asszony, megmozdult a gyermek, és Mihályhoz szaladt. Csizmáit átkarolta:
- Ne mönnyék kend el, Mihály bácsi, ne mönnyék kend el. Ha kend elmén, ki húz ki engöm másszor a vízbül?
És Vetró Barna szólt:
- Hát üsd vissza, ha akarod, hát üsd vissza.
De Mihály nem ütötte vissza. Tarisznóját szíjánál fogva a válláról leeresztvén, a gyermek mellé térdelt, hogy a szemébe nézhessen.

A mandulafa

Egyenes növésű volt a mandulafa, nagyok és szépek voltak a levelei, s büszkén szemlélte ágait.

Egy napon harkály ereszkedett a mandulafára.

Fejét a fa kérgére hajtotta

és meghallotta a sok apró féreg nyüzsgését.

Lyukat kopácsolt a fa törzsébe, kihúzta a férgeket és lenyelte Őket.

A mandulafa megharagudott.

Szerette, ha tarka papagájok pihennek meg rajta,

és szerette a kakukkot, mely ágai között kiáltozott.

De a kismadarat, amelyik lyukat vágott a kérgén,

nem akarta megtérni.

A büszke mandulafa leszidta a harkályt és az elrepül

A kis féregből nagy férgek lettek,

a nagyok ismét szaporodtak,

és együtt kivájták lassan a törzs belsejét;

a mandulafa azonban nem vette észre ezt.

Egy napon szél kerekedett

és kidöntötte a büszke mandulafát.

Uram, néhányan hibát találtak bennem s ezt megmondták nekem.

Ezért szomorú voltam és haragos,

mert inkább dicshimnuszokat és hízelgéseket

hallgattam volna.

Ó, Uram, taníts meg,

hogy hálásan vegyem mások bírálatát,

ne engedd, hogy őszinteségük elkedvetlenítsen,

add, hogy megtisztuljak, mint tűzben az arany.

Sokat tanultam tőlük.

Johnson Gananabaranam

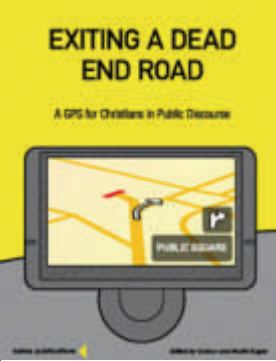
Imádság a pihenés idejére

Urunk Istenünk, Mennyei Édesatyánk! Te elkészítet számunkra a pihenés idejét is, amit megáldott és megszentelt idővé teszel a mi javunkra. Így adunk most hálát a nyári kikapcsolódás, lelki felüdülés alkalmiért, a családdal és a barátokkal töltött közös pillanatokért. Kérünk, add, hogy a nyaralás, a nyári csendes napok, konferenciák valóban áldást hozzanak szerényes életünkre, családjainkra, közösségeinkre! Köszönjük, hogy ezeket az alkalmakat is felhasználod a megszentelt életre való fejlődésünkre.

Hadd imádkozzunk külön a fiatalabb nemzedékért: hálásak vagyunk a különböző táborokért, ahol gyermekeink és fiataljaink veled, az élő Istennel találkozhatnak. Lelked által munkálj a szívükben döntést, megtérést, a Te utadon való elindulást!

Úr Jézus, a szolgálat mellett tanítványaidat a megújulásra, megpihenésre is elhívod. Így segíts bennünket ezen a nyáron, hogy imádságos csendet találjunk, a feltöltődés alkalmait, melyek által megerősíthetjük elkötelezettségünket a Te követésedben és szolgálatodban! Ámen!

Khaled A. László

Közéleti GPS keresztények- nek

A kortárs, posztmodern, szekuláris közélet megértését és sikeres alakítását kívánja elősegíteni a bécsi Kairos publications 2010-es, angol nyelvű kiadványa: A zsákutca elkerülése – GPS keresztényeknek a közülethez (Exiting the Dead End – A GPS for Christians in Public Discourse).

A kötet szerzői közt olyan személyiségek is megtalálhatóak, mint Christoph Schönborn bécsi bíboros; Charles Chaput philadelphiai érsek; Hilarion Alfejev orosz ortodox érsek, az orosz ortodox egyház külkapcsolatokért felelős vezetője; Rocco Buttiglione professzor, aki a homoszexualitásról kifejtett véleménye miatt nem válhatott az Európai Unió Bizottságának biztosává; vagy épp Gudrun Kugler bécsi nemzetközi jogász, az európai keresztényellenességről szóló jelentések szerzője.

A szerzők alapvető célkitűzése, hogy segítségükkel a közéletben résztvevő keresztények megértsék a kortárs szekuláris kultúrát, az emberi jogi nyelvezetet és sikeresen tudjanak reagálni ennek a kihívásaira. Az első rész arról szól: mi a baj a nyugattal? A második rész az emberi jogi nyelvezetet elemzi, a harmadik pedig azt, hogy miként lehetne ellene tenni a kereszténység és a keresztények marginalizációjának.

„Honnan származik a gonosz? A tudományos világ nem tud válaszolni erre a kérdésre. Megkíséreltek választ adni rá a haladásban való hittel. Minden gonoszt egy szuszra felszámolnának. A betegséget legyőzné az orvostudomány, az igazságtalanságokat a gazdasági fejlődés. A vallást lecserélték a haladásban való hitre. Ugyanakkor van ezzel két probléma. Először is: a jövőbeni eredmények nem segítenek nekem ma. Már ma meghalhatok, a szenvedés és igazságtalanság, ami eddig megtörtént, nem törölhető el. Másodszor: jogos a kételkedés a korlátlan fejlődéssel kapcsolatban, mivel az nem létezik – fejt ki például a bécsi érsek, Christoph Schönborn, aki arról értekezik tanulmányában, hogy a kereszténység vajon idegen test vagy gyökér az európai kultúrában. A bíboros arra jut: mindkettő.

Jelenleg a kereszténységre és főleg a Katolikus Egyházra egy régi, bűnös múlttal és jelennel rendelkező, elnyomó szervezetként tekintenek a progresszív politikai kultúra képviselői. Ez a világlátás neomarxista alapon elnyomókra és elnyomottakra osztja a világot, jellemzően úgy, hogy az európai avagy nyugati ember, a többségi nemzet, a férfiak, a heteroszexuálisok és a keresztények rendszerint alpból az elnyomók oldalára sorolódnak, míg a nem keresztények, elsősorban az Európában élő muzulmánok, a bevándorlók, a nemzeti kisebbségek, a nők és a homoszexuálisok (és más „alternatív” nemi viselkedés képviselői) elnyomottaknak számítanak. A keresztények például ebből a szempontból nehezen lehetnek hátrányban, és az „elnyomók” egyes jogai (például a szólásszabadsá-

guk) jogosan korlátozhatóak.

A „nulla év” 1968 volt – amint azt Piero A. Tozzi írja az egyetemes jogok hanyatlásáról és a „latex-baloldalról” szóló esszéjében. Azóta egyre erősebb a „liberalizmus zsarnoksága”, a „politikai korrektség” intoleranciája, ami elítél mindenkit, aki a „burke-iánus” társadalmi rendet részesítené előnyben és azt hirdeti (Edmund Burke brit gondolkodó a konzervativizmus egyik „alapítója”, aki a francia forradalom ellen írt könyvével vált híressé).

A kötet legérdekesebb része a középső, az emberi jogi nyelvezetet bemutató és elemző fejezet. Amint Jakob Cornides, a bécsi egyetem jogászprofesszora írja Emberi jogok vagy természetjog? című esszéjében: ami egykoron bűncselekmény volt, az ma „alapvető emberi jog”. A szerző alaposan elemzi az emberi jogok és a természetjog viszonyát. A természetjog olyan valami, amit nem feltalálunk vagy bevezetünk, hanem amit felismerünk és elfogadunk. A jogalkotásnak meg kell felelnie a természetjogoknak. Az emberi jogi paradigma képviselői úgy beszélnek az emberi jogokról, mint ha azokat természetjogoknak tekintenék, ugyanakkor ellenzik a természetjog hagyományos koncepcióját. A valódi vita viszont, mint látszik, így a természetjog tartalma.

Jean Pierre Schoupe, a római Szentkereszt Egyetem kánonjogásza elemzi a strasbourgi emberi jogi bíróság vallásszabadságra vonatkozó döntéseit, illetve a vallásszabadság, a lelkiismereti szabadság és a gondolatszabadság viszonyát, valamint különbséget tesz közösségi (kollektív) és intézményes jogok közt. Jane Adolphe floridai jogászprofesszor azt fejt ki a különféle emberi jogi nyilatkozatok kapcsán, hogy számos „emberi jognak” beállított dolog, például az abortusz vagy az azonos neműek házassága nem következik ezekből.

A strasbourgi emberi jogi bíróság (EJEB) sokszor „könnyelmű” ítélezési gyakorlatát mutatja be a testület volt spanyol tagja, Javier Borrego Borrego, elsősorban az abortuszra, az eutanáziára és a házasságra vonatkozóan. A volt bíró elmesél egy történetet is: strasbourgi irodájában a falon lógott négy hónapos, még meg nem született unokaöccse ultrahangos fotója. Amikor ezt egy kollégája meglátta, azt mondta neki: nem szabadna annak kint lógnia a falon, mert ezzel Borrego abortuszellenességről tesz tanúbizonyságot. Borrego megjegyzi: másnap már három kép volt a szobája falán. Hozzáteszi: a bíróság tagja közt túl sok az egyetemi professzor az ítélezési gyakorlattal bíró jogászok rovására, így az ítéletek sokszor a realitások helyett absztrakt elképzeléseknek felelnek meg.

A politikailag korrekt beszédmóddal való bánásmódról ír Marguerite A. Peeters, a brüsszeli Intézet a Kultúrákózi Párbeszédért igazgatója. Leszögezi, hogy egy új, a régivel elmentéses etikáról van szó, ami a hatvanas évek légkörében gyökerezik, és ami lebontásra ítéli mindazt, ami „egyetemesen emberi”.

Ez a nyelvezet egyenlőségről, világkormányról, semleges közterekről, humanizmusról, „reproduktív jogokról”, társadalmi nemekről (gender), toleranciáról, emberi jogokról, pozitív diszkriminációról, fenntartható fejlődésről, gyűlöletbeszédről, emberi méltóságról, önmegvalósításról és hasonlókról beszél – ezen fogalmak némelyike a konzervatív, avagy keresztény szótárban is szerepel, de a jelentésük teljesen más ott, mint a progresszív szótárban. „NGO-nyelven” (NGO: non-governmental organization, azaz nem kormányzati, hanem civil szervezetek) például a „reproduktív jogok” kimondatlanul is mindig magukban foglalják az abortuszhoz való „jogot” – jegyzi meg David Quinn író újságíró. (XVI. Benedek például a Caritas in Veritate enciklikában fenntartható fejlődés helyett szerves emberi fejlődésről beszél).

Ezért Peeters rámutat: aki elfogadja a progresszív politikai kultúra által meghatározott fogalmi keretet, az szép lassan kénytelen lesz feladni a saját gondolkodását, és elfogadni a progresszívek céljait. Ez a fogalmi keret oda vezet minket, ahova nem akarjuk. A posztmodern etika lebontásra ítélte egyrészt a modernitást, másrészt a zsidó-keresztény hagyományt.

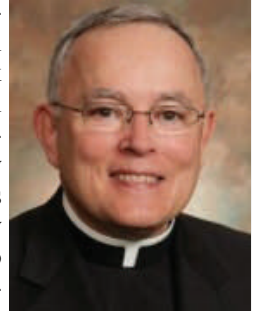
Mats Tunehag a szólásszabadságról írt tanulmányában kifejti: mostanában veszélyes változásoknak vagyunk tanúi, amelyek a szólás szabadsága helyett a „hallástól való szabadságot” szeretnék bevezetni (gyűlöletbeszéd-törvények), amelyek a beszélőről a hallgatóra teszik át a hangsúlyt, amely az egyértelmű, erőszakra való buzdítás helyett azt is bünteti, ha valakit „megsértünk”, azaz az objektív kritériumokról szubjektív kritériumokra helyezik a hangsúlyt. Ennek az a következménye, hogy míg a kereszténység szabadon bírálható, addig a homoszexuális viselkedés kritikája homofóbiának és gyűlöletbeszédnek kezd számítani.

Pedig – mutat rá a szerző – a demokrácia nem egy teadélután, ahol az emberek udvariasan egyeztetnek – a demokráciában bárki mérges lehet, kiborulhat, és vehemensen érvelhet mások álláspontja ellen. Alapvető jog, hogy olyan érveket is használhassunk, amelyek esetleg „sértenek” másokat. A szólásszabadság védelme ott kezdődik, hogy megvédjük valakinek a jogát arra, hogy olyat mondjon, amit nehezen viselünk el.

Rocco Buttiglione a szabadság és tolerancia helyes olvasatáról ír, Ombretta Fumagilli Carulli pedig arról, miként lehet kiállni egyetemes értékek mellett egy pluralista társadalomban.

Charles Chaput érsek úgy fogalmaz: ha az emberi jogok nem Istentől származnak, akkor csakis az emberek közti „önkéntes” megállapodásokból származhatnak. Legfontosabb értékeinket pedig nem lehet csupán a tudomány és ész segítségével megvédeni, nincs ugyanis szükségszerűen vele járó vagy utilitarista, esetleg önmagától következő oka annak, hogy miért is kellene a társadalomnak tisztelnie az ember jogait.

Chaput érsek Richard Weaver amerikai konzervatív gondolkodót is idézi, aki szerint a relativizmus végül is elnyomáshoz vezet. Weaver egyik, híres könyvének a címe: Az eszméknek következményei vannak (Ideas have consequences). Nos, a rossz eszméknek rosszak lesznek a következményei, amelyek tönkreteszik a társadalmat és az embert.

A kötetnek csak pár szerzőjét és tanulmányát tudtuk idézni, az gazdagabb és összetettebb annál, mint ami a fentiekből esetleg kirajzolódik. Mindazonáltal komoly segítséget jelenthet, hogy ne csupán azzal tudjunk érvelni, hogy mit mond a Biblia és Isten, és ne csak elutasítani tudjuk a kortárs kereteket, hanem aktívan alakítani is. Hogy ne zárjuk magunkat gettóba, és másokat se hagyjunk, hogy gettóba zárják a keresztényeket.

Szilvay Gergely/Magyar Kurír

Jézus Krisztus önmagáról

Nevek és megszólítások, melyeken a Názáreti Jézust hívták, és amelyekre Ő is hallgatott!

Isten; az Atya is szólítja Őt így: „Isten vagy, trónod áll örökre.” /Zsid 1,8/

Fiú; „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.” / Lk 3,22/

Úr; „Ezt mondta az Úr Uramnak: Úlj a jobbjomra.” / Lk 20,42/

Messiás; /Jn 4,25; 1,41/

Isten Fia; „ Mondd meg te vagy-e a Messiás, az Isten Fia? - Magad mondtad – felelte Jézus. „ /Mt 26-63-64/

Jézus; Anyja, Mária „Fiút szül, akit Jézusnak nevez el, mert Ő szabadítja meg népét bűneitől.” /Mt 1,21/

Krisztus; „ Péter válaszolt: Te vagy Krisztus az élő Isten Fia.” /Mt 16,16/

király; Pilátus: „ Tehát király vagy? Igen király vagyok – mondta Jézus” /Jn 18,37/

Emberfia; „ Látni fogjátok az Emberfiát amint a Mindenható jobbján ül.” /Mt 26,64/

Dávid Fia; „ Ha Dávid urának nevezi, hogyan lehet akkor a fia?.” /Lk 20,44/

Mester v. rabbi; „ Ti ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy a ti mesteretek” /Mt, 23,8/

Elkezdődött templomunk orgonájának felújítása

A május közepén kezdődött munkálatok előreláthatólag 3-4 héten át zajlanak. 3 mester dolgozik a hangszeren reggeltől estig. A felújítással képviselőtestületünk az árajánlatok bekérése után (tisztítás- javítás-hangolás) az ócsai Sűveges Orgonaépítő Kft-t bízta meg. A 2 millió forintos beruházás elodázhatatlanná vált a hangszer egyre romló állapota miatt.

Továbbra is köszönettel fogadunk adományokat az 10700275-47112900 -51100005-ös számlaszámra. Méltó megkoronázása lesz a felújításnak a júliusban rendezendő hangverseny.

„A világ ismét az apák után kiált, természetes és a természetfölötti világban egyaránt.” (J. Kentenich)

APA!

Nem kétséges, hogy manapság hiányoznak az apák. Legalábbis nincsenek kellő mértékben és minőségben jelen a felnövekedő gyermekek életében. Ennek következményeit fájoan tapasztaljuk, mégsem nevezük meg elég világosan, így azután könnyebb újra és újra elfogadni: „A mai élet már csak ilyen!”

Miért lenne fontos az apai jelenlét? Mindennapi döntési helyzetekben erős motivációt jelenthet az a meggyőződés, hogy az egészséges személyiségfejlődéshez pótolhatatlan az aktív részvétele a nevelésben. Az apaszerep messze nem merül ki - egy hallgatónlagosan elfogadott vélekedéssel ellentétben - a háttér-munkában, a család megélhetésének előteremtésében, és a szigor, a keménység időnkénti megjelenítésében. Az apáknak legkétsősőbb az óvodáskorban be kell lépni a nevelésbe, még-hozzá meghatározó szereppel! Josef Kentenich atya - a Schönstatt családi és nevelési mozgalom alapítója - sokszor idézi azt az eligazító erejű megállapítást: „Légy azzá, ami vagy!” Ha férfi vagy és apa, akkor ez konkrétan meghatározza azt, hogy hogyan cselekedjél. Ha nő vagy és anya, vagy feleség, ez lesz a döntő. Ha magyarnak született, más cselekvés rendje lesz életednek, mintha egy afrikai törzs fia lennél. Ha gyermek vagy, annak megfelelően tégy, de ha felnőtt vagy már, akkor aszerint. Ha őszintén belegondolunk, meglehetősen sok feszültséget jelent, amikor ezeket a létünkbe oltott törvényszerűségeket figyelmen kívül hagyva ellenük teszünk. Pl. amikor mindenáron férfias viselkedést erőltetünk a nőkre, vagy gondoljunk a fiatalságot visszavágyó felnőttek elkeseredett harcára a ráncokkal, az ősz hajszálakkal, a sportos megjelenéssel stb.

Ezért szükséges, hogy komolyan megfogalmazzuk az apaság lényegét, hogy szembesüljünk azzal, hogy tulajdonképpen mit is jelent apának lenni, hiszen ennek kell meghatározni a magatartásunkat a családjunkban.

Az apa feladata semmivel sem kevesebb, nem kevésbé fontos az anyáénál. Az apák pedig hiányoznak. És még nem vertük eléggé félre a harangokat!

Térjünk vissza a kiindulóponthoz, hogy azután ki-ki mielőbb mindennapi gyakorlatává tehesse a megvalósítást! „Legyél azzá, amiért születted, merd vállalni önmagad, és boldog leszel!” (Böjte Cs.)

„AZ APA HIVATÁSA, HOGY A MENNYEI ATYA KÉPMÁSA LEGYEM.”

Sok szép vonását föl lehet sorolni az apaságnak, de talán mind közül kiemelkedik az a tény, hogy ő a gyermek Istenképének elsődleges hordozója, s ezáltal meghatározója is. „Az apai öntudat végső soron abban a boldogító tényben gyökerezik, hogy az apa, mint a gyermek nemzője, a Mennyei Atya visszfénye.” (J. K.)

Az apai lét talán egyik legmeghatározóbb sajátja az élet nemzése. Isten a teremtésben a

szülőket alkotótárrá avatja. De nemcsak a gyermek testét, hanem a lelkét is az ő közreműködésükkel formálja ki. Ebben az alkotó folyamatban nem hagyja magukra őket, hanem saját tulajdonságaiból, hatalmából és szeretetéből ad nekik. Vizsgáljuk meg közelebbről, mit jelent ez számunkra! Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy hasonló ahhoz, amikor Jézus emberré lett, hogy megmutassa nekünk az Atyát. Az apát a családba küldi Isten, hogy megmutassa övéinek, hogy ki Ő. Mintha ezt mondaná: „Íme, ezt a feladatot bízom rád. Nem én megyek hozzájuk először, hanem te. Kérlek, képviselj engem! Mutasd meg gyermekidnek, hogy ki vagyok Én! Mutasd meg, hogy hogyan szeretem őket! Éld meg, hiszen a gyermek csak ebből ért!” Isten tehát nem magyaráz, hanem teremt: APÁT! Ebből a szempontból nagyon találó Kentemen atya összegzése az apai küldetésről, amihez mérhetjük

magunkat: „Az apa hivatása, hogy a Mennyei Atya képmása legyen.”

Sok kutatás és mindennapi tapasztalat tanúsít arról, hogy az istenképünk első körvonalai - ha akarjuk, ha nem -, az édesapánkat mintázzák. Elsősorban ettől függ, hogy ki tudunk-e majd alakítani egy bizalmas, szeretetteljes kapcsolatot az Istennel, vagy még sokáig kinlódunk és keresünk, mert megközelíthetetlen, távoli, könyörtelen és szigorúan követelő istenképünk rajzolódott ki a gyermekévek alatt. A természetfölötti a természetesre épül! Ott, ahol a természetes apakapcsolat beteg, vagy gyenge, nehezen tud ajtót nyitni a kegyelem. Ahol pedig egészséges az apa-gyermek viszony, nem jelent majd gondot átélni azt, hogy a Mindenható saját gyermekeként törődik életünk legapróbb eseményeivel, hogy „hajunk szála sem görbül meg Atyánk tudta nélkül.” (Lk 12,7)

Nézzük, melyek azok az igazi atyai jellemvonások, amelyeket ideális esetben istenképmásként hordozhat egy gyermek apja! (A nem hívő ember életében ugyanilyen súlyú az apa szerepe, hiszen nála is ő a legfőbb hatalom képviselője, a külvilág első tekintélyszemélye a gyermek számára.)

AZ ÖRÖK ATYA ÁLLANDÓ

Mit jelent ez egy földi apa helyzetében? Ki-számíthatóság az elvekben és az akarati döntésekben. „Átlátszó”. Tudom, mire számíthatok. Láthatom örömeit, küzdelmeit, megmutatja, hogy döntéseiben mihez tartja magát. Ennek az ellentéte, amikor labdázik az emberrel az élete, a hangulata, a körülményei. Gondoljunk erre: „A Mennyei Atya képmása”: akihez mindig fordulhatok, akiről tudhatom, hogy mit kíván tőlem., és azt is, hogy hibáznom is szabad... Nem a pillanatnyi hangulatától függ,

hogy mit fog parancsolni.

MINDENÜTT JELENVALÓ

Isten életünk minden eseményében, a kapcsolatainkban, az örömeinkben és szenvedéseinkben, mindenütt ott van. „Veletek vagyok a világ végezetéig minden nap. (...) Vénsegetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg!” (Ézsaiás 46,4)

Tehát az Atya - és az apa is —figyelemmel kíséri övéi mindennapjait, és ő is jelen van a számukra. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy egész napunkat a gyermekünkkel töltjük, sem azt, hogy állandó faggatózásunkkal levegőhöz sem engedjük jutni őket: hova mész, miért pont oda, mit csinálsz, kivel, hogyan, meddig, mikor...? Nem erről van szó. Jelen van az életben, a fontos dolgait követem, őszintén érdeklődöm, kész vagyok arra, hogy meghallgassam, de azt is tudom, hogy mások titokra, tapintatos tiszteletre van szüksége.

Minden fontos dologról tudok. És főleg azokban az időkben állok mellette, amikor mások esetleg otthagynák - persze nem azért, hogy közöljem vele, hogy „ugye megmondtam!”

Bizony ez nehéz! Arra van szükség, hogy a közös beszélgetés, a játék, az együttműködés stb. nyomán az a tapasztalat erősödjön meg a gyermekben, hogy „végig velem voltál”, „jó, hogy megint itt vagy, jó, hogy a tiéd lehetek”. Ez az együttlét ezt közli vele: „jelen vagyok, érted vagyok.” Ehhez pedig idő kell!

MINDENT TUDÓ

Minderről tud, ami hatással van a gyermeke életére. Nem büntető, hanem erőt adó és fel-emelő tudás ez. Tudja, hogyan formálódik a személyiség, tudja, hogy mi tesz neki jót, mi ártalmas. Közelében azt érzi az ember, hogy biztonságban van, hogy megérti őt. Lehet, hogy olykor fájdalmas a veszélyes vadhajítások lenyesegetése, de mindenkor érezhető, hogy tudja, hogy mit akar, tettei gyermeke javát szolgálják. Ez Istenünk nevelési „módszere” is. „Ismerem enyéimet és enyéim ismernek engem.” (Jn.10,14) Ezt jelenti a mindent tudás.

BÖLCS

Az Isten bölcs. Hogyan lesz bölcs egy család-apa? A terheket mindenkor egyénileg mérlegeli. Tudja, hogy mikor kell valakire terhet rakni, és tudja, mikor nem szabad. Mikor nem szabad a következményeket „elspórolni” és mikor van szükség irtalomra.

Nem az számít, hogy mit mond a környezet, mi a divat, vagy mi lett volna a szülők elképzelése. Az egyéni adottságok, képességek és szükségletek, a teherbírás, a növekedés, a temperamentum, a munkatempó stb. figyelembe vétele valóban atyai bölcsességet kíván.

SZENT

Isten szent. És az ő képmása? Mit jelent az, hogy szent? Szent az, akiben Isten tevékeny. Nagyon fontos, hogy ezt már a kisgyermek is láthassa, hogy az ő szeretett „nagy” felnőttje is Valakihez, egy nála nagyobb tekintélyhez igazodik. Figyeli a szavát, lesi az akaratát, szereti és követi őt. A szentség nem azt jelenti, hogy tökéletes emberrel élsz együtt, hanem azt, hogy valakivel, aki állandóan erre törekszik, valakivel, akiben Isten tevékeny.

Családi kuckó

VÉGTELENÜL IGAZSÁGOS ÉS IRGALMAS

Végtelenül. Nemcsak időnként. Igazságos. Kérlelhetetlen a becsület és az egyenesség dolgában. Saját magával szemben is. Élete ebben a tekintetben is „átlátszó”. Nincsenek görbe útjai. Jó és biztonságot adó érzés, hogy minden kétséget kizáróan tudhatom ezt róla. Ebből az egyenességből származik az igazságossága, és ugyanebből fakad a hitelisége és a tekintélye is. „Királyi” feladatnak is szokták nevezni ezt az apai magatartást, mert általa élheti át a gyermeke, mit jelent az igazsághoz és nem a pillanatnyi érdekekhez, vagy a hangulathoz szabni az életet. Irgalmas. Mindig meg tud bocsátani, és mindig újra befogad. Mindig. Nincs olyan lehetetlen helyzet, amire ő azt mondaná: „Na ezt már nem, elég volt, menj innen!” Ennek az irgalmas jósnak talán egyik legismertebb és legszebb példája a tékozló fiú történeté. A fiú kikövetelte az örökségéből a rá eső részt, „és messze vidékre költözött”. Az apa, a fiú szabadságát meghagyva, elengedte őt. Fájdalmas lehetett nélkülözni őt, és értesülni arról, hogy: „...léha életet élve eltékozolta vagyonát...” Bizony gyötrelmes lehetett egy köztisztelőben álló apának a környezete megvetését tapasztalni léha, nemtörődöm, tékozló fia miatt. Talán kemény megjegyzéseket is le kellett nyelnie, amint a kapuban állva tekintetével mindennap fürkészte azt az utat, ahonnan remélte fia hazatérését. Hiszen, ahogy olvassuk: „Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az atyja, meg-

esett rajta a szíve. Odafutott, a nyakába borult, és megcsókolta őt.”

Idős, nemes ember volt aki talán már nem is igen tudott, sőt akinek nem is illett futni. Nem számított semmi, mert mindennek fölött szerette őt!

Az ilyen szerető, irgalmas tekintély megismerése több szempontból is nagyon fontos lesz egész életünk során. Nézzünk néhányat ezek közül!

GYERMEKKORBAN A TÖRVÉNY MEGTESTESÍTŐJE AZ APA

„Nem is sejtjük, milyen nagy fokban károsítjuk a gyermeki lelket,... ha olyan törvény betartását kívánjuk meg tőle, amely mögött nem áll a személyes Atyaisten és az ő személyes akarata. Ebből adódik aztán a belső diszharmónia, az a borzalmas diszharmónia, hogy a gyermek a törvénnyel és a törvény mögött nem éli át a törvényhozót. A törvény Szeretetének mindenütt a törvényhozó szeretetét is jelentenie kell” - írja Kentenich atya. „Ha szerettek engem, megtartjátok parancsomat” - mondja Jézus a tanítványoknak.

Az az ember, akit jól ismerek, akit szeretek, aki egészen értem él, sőt aki erős, hatalmas, és sziklaszilárd személy - tehát jószágos és erős - ő hozza a törvényt. Ő mondja meg: ide mehetsz, oda nem, ide nem nyúlhatsz bele, most le kell feküdni, most föl kell kelni, most dolgozunk, más-kor pihenünk - egyszóval a gyermekkor törvényei - jó esetben - átélhetően tőle származnak.

Ha kisgyermekként a velünk élő törvényhozót szerettük, később, felnőttként a nem látható Isten törvényeit is szívesen követjük majd. (Amennyiben nem, a ne-

velésünk csupán idomítássá válik! Legfeljebb „szakemberek leszünk, nem te-remtők!” J. K.) Igaz, a szabályok és a korlátok megtapasztalása néha nehéz, sokszor lázadunk is ellenük, de belső döntésből származó követés csakis akkor lehetséges, hogyha a törvényhozót képesek leszünk szeretni. Ez pedig az apán áll elsősorban.

AZ ÉLETBEN VALÓ BOLDOGULÁSI KÉPESSÉGÜNK ELSŐ MINTÁJA AZ APA

A nagy feladatok bátor vállalására, merészségre tanít. Igazodási pont, arra vonatkozóan, hogy hogyan kell az élet dolgaival elbánni. Ezen a mintán tanuljuk meg pl., hogy nehézség esetén panaszko-dunk-e, vagy aláállunk és vállaljuk a ter-heket, sőt, hogy jókedvvel vállaljuk-e azokat, netalán úgy, hogy közben még a játékra is van idő? Az ő magatartása lesz az első modellünk abban, hogy ügyeinkben szóhoz jut-e a becsületesség, az egye-nesség, vagy inkább a könnyebb utat vá-lasztjuk-e? Rá tekintve szerünk tapasztalatot arról is, hogy érdemes-e újra kezde-ni, ha letepernek a körülmények stb. Az anyák életközelségük miatt óvatosabban, körültekintőbben közelítik meg az új fel-adatokat. A férfiak inkább kockázatvállalók, ezért a merészséget általában az apáktól tanuljuk.

A boldogulási képesség formálható készségeken áll, tehát tanuljuk, méghozzá a mintákkal való azonosulás és utánzás útján!

Az élet viszontagságait uralni képes bá-torság az apaszerep kiemelt lehetősége.

Uzsalyné Pécsi Rita

Szomorú napló

Hétfő

Ma este szüleim nem érnek rá velem foglalkozni. Egy bácsi jön hozzánk hivatalos ügyben, fontos megbeszélésre. Ez nem tartozik egy kilenc éves kisfiúra. Ezért korán ágyba parancsolnak; tessék aludni!

Kedd

Szüleimet vendégségbe hívták a szomszédok. Remek emberek, mondja édesapám, nem utasíthatjuk vissza meghívásukat... Én megint bebújok az ágyba és közben a jó szomszédokra gondolok. Az ördög vinné el őket, amiért elviszik szüleimet! Talán nem szép ilyesmit kívánni, de mérges vagyok.

Szerda

Apukámnak ma üzleti megbeszélésre kell mennie. Anyuka belocsolta a megszáradt ruhákat, vasalni fog. Én pedig unatkozhatom, mehetek megint az ágyba, miközben a fontos tárgyalásra és a vasalásra gondolok.

Csütörtök

Ma nőegyleti gyűlésre kell mennie anyukámnak. Egy bácsi tart előadást, hogyan kell védekezni a növényi kártevők ellen. Apu-

ka igen fáradtnak látszik. Lekapcsolja a tévét és korán lefekszik. Én sem tehetek mást.

Péntek

Mai estéjüket szüleim teljesen nekem szentelik. Ezt ígérte reggel anyukám. Ám este kiderül, a tévében olyan filmet játszanak, amit csak felnőttek nézhetnek. Majd öt-hat év múlva én is. Így aztán arról álmodom, hogy hat évvel idősebb vagyok.

Szombat

Ma az iskolában előadást tartanak a szülőknek arról, hogyan foglalkozzanak és beszéljenek gyermekeikkel. Ezt az én szüleim sem akarják elmulasztani. Az előadást nyilvános vita követi. Ez késő estig eltarthat. Majd én is erre gondolok ágyamban.

Vasárnap

Az előadásról szüleim egy kitöltendő nyomtatványt hoztak magukkal. Ma délután ezt tanulmányozzák...

„...mert az Úrnál van a kegyelem, És gazdag ő, meg tud váltani.” Zsoltárok 130,7

Nem az vagyok, aminek lennem kellene
ó, mennyi tökéletlenség és fogyatékt!
Nem az vagyok, ami lenni szeretnék:
hogy gyűlöljem, ami rossz,
és ragaszkodjam ahhoz, ami jó!
Nem az vagyok, ami lenni remélek
nemsokára, nemsokára levetem a mulandóságot,
e mulandósággal együtt pedig
minden bűnt és tökéletlenséget.
Mégis – habár nem vagyok,
aminek lennem kellene,
sem ami lenni szeretnék,
valóságosan mondhatom:
Nem vagyok, ami egykor voltam a bűn és Sátán rabszolgája.
Az apostollal együtt teljes szívemből vallhatom meg és ismerhetem el:

ISTEN KEGYELMÉBŐL vagyok, ami vagyok!

*John Newton (az „Amazing Grace – Ó érthetetlen kegyelem”-
című ének szerzője, eredetileg rabszolga-kereskedő)*

Egy olasz halászfaluban az egyik fiatal halászfeleség férje hosszú távolléte alatt házasságtörést követett el, és az érvényes jog szerint le kellett taszítani őt egy szikláról.

A kivégzés előtti estén a megcsalt férj váratlanul hazaérkezett a halfogásból, és értesült a történetéről. Kegyelmet kért a falu bírától. Ők azonban könyörtelenek maradtak, és példát akartak statuálni. Másnap hajnalban, napfelkeltekor az egész lakosság összegyűlt a szakadéknál. Felolvasták az ítéletet, azután a hóhér meglökte a megkötözött asszonyt – ő - pedig lezuhant a mélybe. Am a szokásos sikoly, amely ilyenkor rendszeresen felhangzott, ezúttal elmaradt. A megcsalt férj, aki mindennek ellenére szerette feleségét, éjszaka minden fellelhető halászhálót összecsomózott, és a szikla alatt egy hatalmas hálót feszített ki.

Kockára tette az életét, hogy megmentse a feleségét. Amikor a falu bírái ezt meglátták, neki ajándékozták felesége életét. Ez a történet nagyszerű módon szemlélteti, mi történt mintegy 2000 évvel ezelőtt a Golgotán.

Isten kifeszítette kegyelmének hálóját – szeretetének legfőbb bizonyítékaként! Még nem késő viszonzni ezt a szeretetet és elfogadni az Ő kegyelmét. Nem kell bűnünk szikláján szétzúzódunk.

/Werner Bergengrün nyomán /

A szeretet nagymestere

Úgy nőttem fel, hogy tudtam, más vagyok, mint a többiek, és ezt gyűlöltem.

Nyúlszájjal születtem, és amikor iskolába mentem, az osztálytársaim - akik állandóan gúnyoltak - nem hagytak bennem kétséget a felől, milyenek látnak mások; egy felhasított ajkú kislány, görbe orral, egyenetlen fogsorral, mélyről jövő, némileg artikulátlan beszéddel. Még egy léggömböt sem tudtam felfújni anélkül, hogy be ne fognám az orromat, és ha lehajoltam a kút fölé, hogy igyak, a víz az orromon csurgott kifelé.

Ha az osztálytársaim megkérdezték, "Mi történt s száddal?", azt mondtam nekik, hogy kisbabakoromban elvágta egy törött üveg. Valahogy elfogadhatóbbnak tűnt balesetre hivatkozni, mint bevallani, hogy másnak születtem. Hétéves koromra szilárd meggyőződésemmé vált, hogy a családomon kívül soha senki nem lesz képes szeretni, vagy akár csak kedvelni.

Második osztályban Mrs. Leonard lett az osztályfőnök.

Azóta sem tudom, mi volt a keresztnéve - csak Mrs. Leonardnak ismertem. Töltött galamb típusú, csinos asszony volt, mindig jó illatú, párnás karokkal, csillogó barna hajjal és meleg, sötét szemekkel, melyek még azon ritka alkalmakkor is mosolyogtak, amikor a szája nem. Mindenki imádta. Egyszer azonban történt valami, és attól fogva én a többiekénél is sokkal jobban rajongtam érte.

Elérkezett a rendes évi "hallásvizsgálat" ideje az iskolában. Az egyik fülemre alig hallottam, de ezt gondosan titkoltam, nehogy kiderüljön, hogy még ebben is különbözöm másoktól. Ezért aztán csaltam.

Megtanultam, hogy a csoportos teszteleseken akkor tegyem fel a kezem, amikor a többiek. A "suttogóteszten" azonban más módszert kellett bevetnem. A feladat az volt, hogy a gyerekek egyenként a falhoz mentek, oldalra fordultak és befogták az egyik fülüket. A tanárnő a tanári asztalról suttogva mondott nekik valamit, amit meg kellett ismételniük. Aztán a másik füllel is végigjátszották ugyanezt. Már az óvodában felfigyeltem rá, hogy senki nem ellenőrzi mennyire erősen fogja be a vizsgálati személy a távolabbi fülét, ezért színleltem.

Mint általában, most is utolsóként kerültem sorra, de a vizsgálat alatt végig azon gondolkodtam, vajon mit fog sügni nekem Mrs. Leonard. Az előző évből emlékeztem rá, hogy a tanárnő olyasmiket mondott, mint "Kék az ég" vagy, "Van új cipőd?"

Én következtem. A rossz fületem fordítottam felé. A másikat először erősen befogtam az ujjammal, azután finomítottam a szorításon, hogy halljak. Vártam, és egyszerre csak meghallottam azt az öt szót, amelyet bizonyára Isten adott Mrs. Leonard szájába, és amely mindörökre megváltoztatta életemet.

Mrs. Leonard, ez a csinos, jó illatú tanárnő, akit imádtam, lágyan azt suttogta:

"Bárcsak az én kislányom lennél!" *Mary Ann Bird*

Video-ajánló: Pillangó cirkusz c. film (20 perc, feliratos!)

<http://www.youtube.com/watch?v=MxJH0d-0IGk>

Aki nem jött, bánhatja!

Április 27-én tavaszi kirándulásra indultak a ministránsok és hittanosok. Tűzmadarunk repített bennünket Reziig, ahol lepakoltuk csomagjainkat, majd gyalog kapaszkodtunk föl a várba. A várnál több csoportra osztottak bennünket és különböző feladatokat kellett végrehajtanunk. Így a legfontosabb eredményeket ismerhettük meg.

Gyönyörű volt a kilátás a várból! A helyi felnőttek finom ebédet főztek a számkunkra és süteményekkel is kényeztettek bennünket. Ezt követően bringára ültünk és Kehidára tekertünk. Nagyon csobbantunk az ottani termálfürdő medencéiben. Istennek hála, kellemesen elfáradva, de élményekkel gazdagon érkeztünk haza.

Czippán Árpád, 6.o.

Erődítmény (Játék nyárra!)

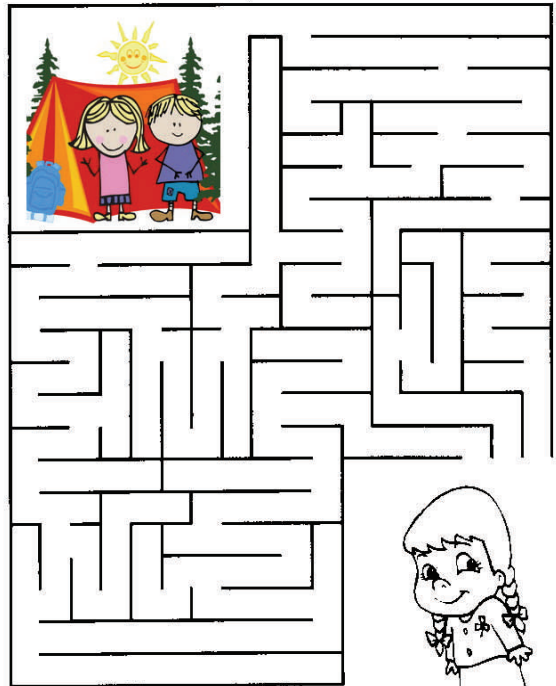
Játékszabály: A játsszók két pártra oszlanak. Az egyik párt körbe áll, arccal kifelé fordulva. Ez az erődítmény. A másik párt tagjai körülveszik az erődítményt és a vártól 8-10 lépésnyire állnak fel. A támadók jó messzire állnak fel egymástól, mert nagy körben kell állniuk. Az erődítmény közepén áll egy fiú, ő a "vár ura". A támadók célja egy labdát, vagy futballt a várba gurítani, vagy dobni. A várat alkotók megakadályozhatják ezt akár kézzel, akár lábbal.

Szabályok:

1. A labdának a várba kell jutni, akár a játsszók válla fölött, akár gurulva. Ha a labda felülről (vállak fölött) jut a várba, akkor a vár ura igyekszik azt a levegőben elkapni. Ha nem kapja el, vagy a labda gurulva jut a várba, akkor az ellenség elfoglalta a várat, vagyis a két párt helyet és szerepet cserélt.
2. Aki a várba juttatta a labdát, az lesz a vár ura.
3. A régi vár ura kezdi az ostromot.

Hibák:

1. Túl magasra dobni a labdát.
2. A két kör közötti távolságot csökkenteni.

Segíts megtalálni Kittinek a táborba vezető utat!

Nick Vujicic – Kéz nélkül, láb nélkül, aggodalmak nélkül

Nick Vujicic egy fantasztikus egyéniség! Az orvosok sem tudják miért, de első ránézésre jelentős hátrányokkal jött a világra! Nos, helyesen olvasták a címet, ez az ember tényleg kezek és lábak nélkül született. Egyik lába helyén csak egy „csirkecomb” van, mégis boldog, és büszkén tesz tanúságot róla! Április 20-án, Pécsen rendkívüli keresztény koncertek előztek meg Nick előadását, melyből sugárzott a hit, a remény és Isten öröme, az igaz boldogság!

Megpróbálhatjuk, de elképzelni sem tudjuk, hogy mennyi szenvedésen ment keresztül ez a fiatal ember. Az élet szinte minden területén segítségre szorult, állandó sajnálkozás, bámulások, negatív megjegyzések és sértések érték. Mind ez olyannyira lehúzta, hogy megpróbált véget vetni életének.

Kilábalásának titkát tömören, mégis nagyon jól összefoglalta a következő tanácsban, melyet életünk minden pillanatában bátran alkalmazhatunk:

„Döntést kell hoznod: mérges leszel Istenre azért, amid nincs, vagy hálás leszel azért, amid van!”

Nick Vujicic, az utóbbi mellett döntött! Jól tette, hisz egyedül úszik, vitorlázik, pecázik és focizik, sőt, nemrégiben az Úr megajándékozta Őt és gyönyörű feleségét egy kisbabával is. Keserves úton ment keresztül, mire eljutott ideáig, de megtanulta és igyekszik továbbadni, hogy Isten szeret minket, és attól még, hogy nem tudjuk mit, miért tesz, Ő mindig velünk van!

Eleinte Nick sem értette, Isten hogy utálhatja őt annyira, hogy ezt a végtagnélküli életet adta neki? Mára már azt nem érti, Isten miért szereti őt ennyire, hogy nem növesztette ki őket? Hogy lehet annyira szerencsés, hogy éppen őt, a kicsiny és törekeny embert választotta arra, hogy tanúbizonyságot tegyen az Úr nagyságáról? Tisztában van azzal, ha egészséges lenne, az emberek kevésbé hinnék el neki: „Nem számít, hogy mennyire borzalmasnak tűnik a helyzeted, képes vagy fölé emelkedni! Ha csak sóvárogsz a változás után, azzal nem változtatsz meg semmit! Ha viszont úgy döntesz, hogy most rögtön a cselekvés mezejére lépsz, azzal megváltoztatsz mindent!”

Csonka Laura, Ifi-kör

Bagdán Zsuzsanna

Második

Versengés, elbukás s aki ezeket felülírja

Én vagyok az örök második – második a névsorban (általánosban Aranyos, gimiben Babics mögött), második a gyermekek között, második leánygyermek a két lány-egy fiú családmódelben, második tanuló a családból az iskoláimban általánostól egész az egyetemig. Általában második helyezett a versenyeken, második nőként a férfiak mögött, a pótkántor pójtja, a résztartalék résztartaléka, a B terv, esetleges másfajta másodikságokról nem is szólva.

„Másodiknak lenni csak azt jelenti, hogy a legjobb vagy a vesztesek közül.” A második a legjobb vagy a legnagyobb vesztes? Számít-e a másodikság olyan viszonyrendszerekben, amelyekben nincs versengés? Vajon a sorrend mindig értékvezérelt? Ki törődik a másodikkal?

A második sosem számít az első és az utolsó közötti végességben – a második csókot senki sem tartja számon. A második már rendszer, vissza nem fordítható, legfeljebb radikálisan megszakítható folyamat része, nem egyedi, nem úttörő, nem forradalmi. A második a még egyszer lehetősége. Vagy az újraindulás a soha többé után. A második gyereknek nem jár örökségként a föld, a második gyereké vagy papi vagy katonai pálya volt a régi világban, a második gyereknek mindig meg kellett várni az elsőt, hogy megházasodjon, a második gyereken már nem aggódtak annyit, nem írtak a fejlődéséről babanaplót, kivéve, ha az a második az első lány vagy fiú, az első beteg vagy az első császármetszéses gyerek a családban.

Ezekkel a másodikkal már a Bibliában is akadt baj bőven: Ábel, Jákób vagy a tékozló fiú erre a példa. Vagy Ábrahám második feleségének, Ketúrának a leszármazottai, akiket el is küldött apjuk Izsák mellől. Kacifántosabb Jákób házassága, hiszen csak másodikként vehette el Ráhelt, akit szeretett – ugyanis annak nővérét, Leát rejtette a menyasszonyi fátyol húga helyett. Lea sorsának egyik legfájdalmasabb mozzanata, amikor egy mandragórán kapnak össze hűgával. „Talán kevesled, hogy elvetted a férjemet, a fiam mandragóráját is el akarod venni? Ráhelt azt mondta: Veled hálhat az éjszaka a fiad mandragórájáért!” Iszonyatos hatalma van az elsőnek, a győztesnek, az erősnek arra, hogy megalázzon – és iszonyatos éhsége a másodiknak, hogy az első pozíciójába férközhessen, legalább egy kicsit. Hogy egy-egy helyen ne érezze legnagyobb veszteségét.

Másodiknak lenni olyan, mint teremtménynek. Az embert a teremtés-kor nem érdekelte a sorrend, a meztlenség, semmi. Aztán felsejlett a lehetőség: tudhattok annyit, mint az Isten. Nem kell a másodiknak lennetek mögötte. És az első emberpár, ahogy rádőbbsent másodikságára, elvakultan beleharapott a jó és gonosz tudás fájának gyümölcsébe. Harapott vele magának ebben az értelemben megosztott első helyet – és halált.

Kitekintő

Hová legyünk mi, mindnyájan másodikok, pusztulandó részei ennek a világnak? Mit kezdjünk azzal, aki miatt másodikok lettünk – az elsővel? Győzzük le? Öljük meg? Haladjuk meg bárhogyan, bármi áron? Hogyan békülhet ki Isten és ember ebben a soha meg nem fordítható sorrendben? Isteni logika: az egyetlen orvosság a sorrend törlése. Ezt viszont csak az teheti meg, aki az első helyen áll. Ezt tette Jézus, az elsőszülött minden teremtmény felett, az első, aki meghalt és feltámadt. Az első, aki elhordozta minden második bukását. Akiben nincs többé sorrend, nincs második halál, csak az első, minden sebző sorrendet eltörlő szeretet.

Mi nekem az Isten?

Olyan Ő számomra, mint
EGY SZEMÜVEG, mert segít abban,
hogy tisztábban és többet lássak;

Olyan Ő számomra, mint
EGY ESERNYŐ, mert védelmez
a kedvezőtlen időjárásban,
ami veszélyt jelent számomra;

Olyan Ő számomra, mint
EGY BÓJA, amely fenntart,
hogy el ne merüljek a bűnben;

Olyan Ő számomra, mint
EGY GITÁR, amely a szeretet
énekét muzsikálja szívemben;

Olyan Ő számomra, mint
EGY NYITOTT ABLAK, amely
a jövő és a boldogság felé mutat.

Egy tizennégy éves gondolatai

Teréz Anya imája

Ha buzgón imádkozunk,
hinni fogunk.
Ha hiszünk,
szeretni fogunk.
Ha szeretünk,
szívesen szolgálunk.
Isten iránti szeretetünk
akkor változik cselekedetté,
ha Krisztust szolgáljuk
olyan megrázó öltözékben,
amilyet a szegények hordanak.

A mórok és az üres Nyugat

Hétszázharminckettőben, a poitiers-i csatában Martell Károly legyőzte és kiszorította a mórokat, vagyis az arab, berber, fekete-afrikai katonákból álló iszlám hadat a későbbi Franciaország területéről, de most fordult a kocka: a „mórok” beáramlása a francia gyarmatbirodalom összeomlása óta folyamatos. Ugyanez figyelhető meg Olaszországtól Németországon át Angliáig egész Nyugat-Európában. Kisebb mértékben nálunk is, de hozzánk és Kelet-Európába leginkább mélyszegénységből menekülő afgánok és pakisztániak jönnek, ők meg, ha tehetik, továbbmennek gazdagabb országokba. A heves népmozgalom egyik hajtóereje a szegénység, szivattyúja a Nyugat gazdagsága, valamint az üressége. A Nyugat kiürülése.

Mindezt a szociológusok első-sorban demográfiai jelenséggé vizsgálják. Szerintük egy nemzet fennmaradásához országos átlagban évi 2,1 körül kell lennie a születési arányszámnak. Ezt az arányt egyetlen nyugat-európai nemzet sem tudja felmutatni. Amelyik megközelelti, az a mórok segítségével teszi. Például Európa egyik legjobb népesedési mutatója a franciákat dicséri - 1,8 -, de ebben benne van a Mohamed-hitű újfranciák évi 8,1 százalékos születési rátája! Martell Károly hazájában a húsz év alattiak 30 százaléka iszlám hitű. Hollandiában az újszülöttek fele! A német kormányknak készült elemzés szerint „nem lehet megállítani a német nemzetiségű lakosság csökkenését, és Németország a századfordulóra iszlám köztársaság lesz”. Ha ugyan marad köztársaság...

A mórok bevándorlása és élénk szaporodása azonban csak az okok egyike. Ha jobban megnézzük a helyzetet, akkor látnunk kell, hogy a Korán tanainak követése nem egyszerűen vallás, hanem egy mély és az élet minden rezdülését - a politikától a jogon át a családig és az étkezésig, öltözködésig - átfogó kultúra. Éppen olyan, mint volt a keresztény kultúra. Ez az életerős, és minden híve

számára életfontosságú kultúra nyomul be a „kiürült Nyugat” elhagyott szellemi tereibe.

Gazdaságkor gyermekei vagyunk, tehát értjük valamennyire a „Nyugat kiürülésének” fogalmát. Évszázadok során mind fokozódó elszántsággal az európai ember megtagadta vallását, művészetét, családját, nemzetét, midőn minden megnyilvánulását alárendelte az üzletnek, az úgynevezett gazdasági érdekeknek, vagy nyersen szólva a pénznek, miként az a „rendszer” nevében, a kapitalizmusban szó szerint is kimondatik. A pénz természetesen a szabadság nevében uralkodik, de arról szó sem esik, hogy milyen demokrácia az ilyen. Érhet a pénz

szavazata többet milliók érdekénél? A Föld érdekénél?

A gazdaság elsődlegessége önműködően hátra taszította a magasabb szférák erőit, amiből rettenetes háborúk, vallás- és emberüldözések támadtak. A felvilágosodás után átalakult az európai szellem: a homo sapiens homo stupidusá lett. Mintha eszét vesztette volna, abban leli örömét, hogy rombolja tulajdon értékeit, s gúnyolja mindazokat az érték- és közösségmaradványokat, amelyek még védenék az életet. A keresztény kultúra összeomlott. Szinte tragikomikus, hogy roppant népesedési válságának közepén az európai értelmiség a fényes, busa racionalizmusával az élet természettudományos és társadalmi törvényeit meghazudtoló genderprogramon meg az egyneműek házasságának törvénybe iktatásán eszel, bütyköl, sőt, harcol érte! Aki ellent

mer mondani hite vagy józan esze tanácsának, az menten reakciónak, szélső-jobboldalinak, fasisztának, szóval hülyének és a társadalomból kivetendő salaknak minősül. Mi ez a gazdaságkor szocialista változatának kontraszelekciónak képest?

A szépségtől elhagyatott ember megalázása végett művészek világnagy pöceversenyt folytatnak már bő száz esztendeje a kiállítótermekben. Hogy a saját házuk előtt is söpörjék, a magyar egyetemisták azért tüntetnek, hogy ingyen tanulhassanak, s utána fütyülhessenek jótévedőikre, szüleikre. Micsoda felháborodás támad idehaza is, amikor a magyar vezetés előnybe helyezi a lakosságot a nemzetközi nyugatókéval szemben!

Európa sosem volt a népek olvasztótégléje. Még apróbb törzsek is megőrizték a maguk nyelvét, hagyományát, kultúráját, mint a vendek, a rétorománok, a frizek, sőt a nagyobbak látszó nemzetek, például a németek, az olaszok, a franciák, a spanyolok is szívesen bomlottak önállóságra törekvő fejedelemségekre. Európát a kereszténység tartotta össze valameddig. Addig, amíg a reformáció, majd az ateizmus meg nem bontotta. Már többször írtam arról, hogy egyedül itt, a keresztény szellemiség körében alakult ki mindaz, amire Európa büszke: a személy, torzójával, az egyénnel együtt, a magántulajdon, a szabadság, sőt, a személyes üdv és az ateizmus fogalma.

Miért? Miért éppen ezek és hogyan? Ma már alig akad európai, akivel erről a kérdésgubancról egyáltalán eszmét lehetne cserélni...

Ehhez képest kisebb baj, hogy cseh, a német, vagy éppen a francia templomok egyre üresebbek lesznek és lassan mór imaházakká válnak. Az igazi tragédia az élő, a Szentháromság Egyisten, az igazi és Egyetlen Valóság hiánya az európai szívekből. Nélküle ugyan kihez és mihez asszimilálódhatna az ide telepedő afrikai vagy ázsiai? Nélküle hogyan oldhatná meg gondjait - benne a folyamatos világválságot - Európa és az emberiség?

CZAKÓ GÁROR

A napsugár

Hullatja sárga szirmok árját,
termő bibékre dús porát
a napsugár.

Aranyhaját a föld ölében
kibontja már anyánk a nyár,
a napsugár.

Magokba zárja szíve titkát,
az őszre így nyugodtan vár
a napsugár.

Ezernyi csókja porba hull bár,
szerelme győz, nem mondja kár
a napsugár.

Kolduskalap betelik egyszer,
ám szórja kincsét s nincs határ,
a napsugár.

Légy napsugár!

György Attila

Szakács Gergely

Kitekinő

Hová tűntek a férfiak a gyülekezetekből?

Hiányosságok és lehetőségek a gyülekezeteinkben.

Kíváncsian és egyben előítéletekkel vettem kezembe David Murrow könyvét: Hová tűntek a férfiak a gyülekezetekből? Amerikai szerző, amerikai könyv, amit fenntartásokkal kell fogadni – gondoltam magamban. Aztán ahogy elkezdtem olvasni, képtelen voltam letenni, mert nagyon magunkra, saját egyházunkra, gyülekezeteinkre ismertem rá. A szerző olyan jelenségre hívja fel a figyelmet, ami nálunk is létezik, de eddig nem beszélünk róla: a gyülekezeteink elnöiesedtek.

Ha végignézzük egy vasárnapi istentisztelet alkalmával a templom, ha végiggondoljuk, kik járnak a hétközi alkalmakra, kik azok, akik sok szolgálatot vállalnak a közösségért, rádöbbenünk, nálunk is férfihány van, nemcsak Amerikában. Régóta tartó folyamat ez, ami mostanra vált szembetűnővé. Az elnöiesedés pedig magával hozza a gyülekezetek lassú elsorvadását.

Természetesen rengeteg oka van egy gyülekezet hanyatlásának, de a férfiak hiánya is szembetűnően hozzájárul ehhez. Ahol a férfi hiányzik, ott nemcsak egy ember hiányzik a templomból, hanem sokszor egy egész család. Szinte mindenki számára ismert az a felmérés, mely szerint ha a gyermek, vagy a feleség jár templomba, akkor lényegesen kevesebb alkalommal csatlakozik hozzá a család többi tagja, mint ha a családfő jár templomba, vele a legtöbb esetben a felesége és a gyerekek is elmennek.

A férfiak távolmaradásának sok oka van. A férfiak olyan gyülekezetben érzik jól magukat, amely célorientált, keresi a kihívásokat, amely motiváltá teszi őket és a legérdeklenebbeket is mozdulásra bírja. Fontos a vizualitás számukra, hiszen az agyuk is így működik. Furcsállják a nőies énekeket, amiben Jézus szerelméről, szeretetéről van szó, annál inkább kedvelik a férfias, Isten királyságáról vagy Krisztus katonáiról szólókat. Az érzelmek megosztása, az ölekezés, a körben, kézen fogva való imádság sokszor taszító egy férfi számára. Nem szeret megérinteni egy másik férfit, nem szeret mások előtt beszélni az érzéseiről. Inkább észrevétlenül akar maradni a gyülekezetben, de ha segítség kell, ha olyasvalamit kell csinálni, amihez ő ért, abban szívesen részt vesz. A férfiak szeretik, ha az igehirdetésben férfias szófordulatokat, idézeteket, képeket, példákat használnak. Szeretik, ha elsősorban nem lelkizős igehirdetést hallanak, hanem kertelés nélkül megmondják nekik a frankót, ha az igehirdetésben is kihívást kapnak Istentől.

Ez a néhány jellemző is jól mutatja, sok minden van, ami hiányzik a gyülekezeteinkből ahhoz, hogy a férfiak is magukénak érezzék Isten ügyét. Nincs számukra kihívás, az igehirdetéseket unalmasnak, semmitmondónak találják, a lelkizést, érzélgősséget kerülik, a csipketerítőt pedig ki nem állhatják az úrasztalán – a virágokról nem is beszélve.

A szerző szerint azért nőiesedtek el a gyülekezeteink, mert a külsőségek, az igehirdetések, az énekek, a hétközi alkalmak, a problémakezelés, a gyülekezetvezetés nélkülözi Jézus egyik fontos jellemvonását, princípiumát. Jézusról rengetegszer

beszélünk mint Isten bárányáról, aki elvette a világ bűneit. Ez teológiailag helyénvaló, sőt ez a lényege, alapja hitünknek. De ebből az egyoldalú képből az a keresztyén létértelmezés alakult ki, hogy aki a bárányt követi, maga is túlzottan jámbor, halk szavú, mindent kibíró ember lesz, akinek a hátán fát lehet vágni. Isten jámborsága mellől eltűnt az igazsága, ereje, mindenhatósága és egy békés, mindenkivel toleráns és ebből kifolyólag gyenge Isten lett belőle.

Elfeledkeztünk Jézus másik arcáról. Azzal együtt, hogy ő Isten báránya, egyben Júda oroslánja is. Erő, hatalom, konfliktuskeresés, kemény szavak. Jézus többször is „letolta” tanítványait, rengetegszer vitatkozott farizeusokkal, írástudókkal, akiket folyamatosan provokált. Egy alkalommal még a templomot is feldúlta, kötéllel verve, elkergetve onnan embereket, állatokat. Nem félt nyíltan szólni, még akkor sem, amikor az életére törtek. A tanítványait folyamatosan kihívások elé

állította: ti adjatok enni ötezer embernek; menjetek el kettesével, beszéljétek rólam, de ne vigyetek magatokkal semmit; tegyetek tanítvánnyá minden népeket stb. Jézusnak ez az arca hiányzik a gyülekezeteinkből, az igehirdetéseinkből, a hitünkben. Persze nem azt akarja, hogy „keressük a balhét”, nem tettelegességre akar buzdítani bennünket Júda oroslánja. Sokkal inkább abban mutat példát, hogyan lehet a konfliktusokat vállalni, a nehéz dolgokat kimondani, megalkuvás nélkül követni őt. Isten báránya áldozat, de Júda oroslánja Isten bajnoka. Mindkettő ott van Jézusban, mi azonban elfeledkeztünk az oroslánról.

David Murrow sok gyülekezetet megvizsgált, amelyekben többségében vannak a férfiak. Nem vont le ezekből messzemenő következtetéseket, nem írt kész receptet, de jó irányt mutat arra nézve, hogyan csábítsuk vissza a férfiakat a gyülekezetekbe. Hogyan mutassuk meg a bárány mellett az oroslánt is. Hogyan alakítsuk az istentiszteleteinket, az igehirdetéseinket, a gyülekezeti alkalmainkat, hogy ezáltal megnyerjük az erősebb nemet is Isten ügyének. Forradalmi látásmódváltást javasol, amelyet apró lépésenként tudunk megvalósítani gyülekezeteinkben.

Bennem is felmerült a kérdés, ami az olvasóban is: mi a helyzet a nőekkel? Ez nem durván férfi sovíniszta könyv? A válasz egyértelműen nem. Azok a gyülekezetek, amelyek a könyv által leírt, javasolt változtatásokat megtették, gyarapodtak, mert először a női gyülekezeti tagok férjei jelentek meg a gyülekezetekben, aztán ők elhívták a barátaikat, akiket a feleségeik és gyerekeik követtek. A tapasztalat azt mutatja, a nők jól érzik magukat olyan gyülekezetben, ahol sok a férfi. A nők jól érzik magukat olyan gyülekezetben, amely növekszik, amelynek tagjai között egyre több elkötelezett férfi van, aki komolyan veszi Istent.

Persze ez a könyv sem fogja megváltani sem a keresztyénséget, sem a magyar reformátusságot. Nem ad megoldást minden gyülekezetépítési kérdésre. Azonban nagyon sokat segít, hogy célirányosan megszólítsuk a férfiakat, újragondoljuk gyülekezetépítési stratégiánkat, vagy ha eddig nem volt, készítsünk egyet, ami kifejezetten a férfiakat célozza meg.

Én vagyok a folyó

Egyes kelet-afrikai törzseknél, ha ikrek születnek, még mindig érvényes a régi szabály: Az egyik gyermeket ki kell tenni, mert két gyermeknek nincs meg az esélye az életben maradásra. Két gyermeket nem tud szoptatni az anyjuk, az egyiknek tehát meg kell halnia, hogy a másik felnőhessen. A sztyeppén egy-egy bokor alá teszik, hogy a hiénák egyék meg, vagy egy folyóba vetik, hogy a krokodilok falják fel.

Amikor egy bennszülött lelkész egy, a Kilimandzsárótól délre eső faluba hívtak, hogy keresztelje meg az előkészítő oktatáson átment keresztelendőket, talált ott egy idős asszonyt. Már vagy hatvanéves lehetett, s volt mellette egy hatéves kisfiú. Az ő fia, állította az asszony. A lelkész úgy vélte, hogy semmi esetre sem lehet az ő gyermeke, legfeljebb az unokája. De az asszony csak nevetett és megismételte:

- De igen, ez az én fiam! - Ott volt a felnőtt fia is és ő elmondta, hogyan jutott az anyja a kisfiúhoz.

Mintegy hat évvel azelőtt volt, hogy ő vízért ment a folyóra. Ezt ott a Pangani felső folyásánál a férfiak végzik. Másutt lányok és asszonyok járnak nagy korszókkal a vízért, de ebben a folyóban sok a krokodilus, ezért a férfiak a veszélyes vízmerítést nem engedik a nőknek, maguk mennek vízért.

Visszafelé jövet találkozott egy emberrel a faluból, aki egy újszülöttet vitt a karján. Kérdezte tőle, hogy hova viszi a gyermeket, az pedig ezt felelte:

- A feleségem ikreket szült, két fiút. Az egyik öregasszony, aki segített neki a szülésnél, a karomba tette ezt a gyermeket, hogy vigyem a folyóra. Tudod, hogy az ősök akarata szerint csak egy

gyermek maradhat életben.

A vízhordó ezt felelte:

- De ezt nem teheted meg!

Az ember azonban kitarított a szándéka mellett:

- Ez a szokás! - mondta. - A szokás ellen nem tehetünk semmit.

- De Isten parancsolatot adott az embernek, s az így szól: Ne ölj! - S amikor látta, hogy a gyermek apja még mindig vonakodik, egyre nyomatékosabban magyarázta neki, hogy a gyermeket nem szabad a folyóba dobni. Végül az ember így kiáltott fel:

- Jól van. Hajlítsd be a karod!

A vízhordó letette a korsót, behajlította a karját, az ember pedig beletette a gyermeket, és így szólt:

- Te vagy a folyó, amelybe a gyermekeket vetem. Ha hazamegyek, ezt mondom: A folyóba vettem a gyereket. Számomra meghalt, örökre meghalt!

Ezzel elment, a vízhordó pedig csak állt ott karján a gyermekkel. Majd hazavitte az anyjához, az pedig elfogadta, táplálta

és felnevelte. És ez a gyermek most ott volt a keresztelendőkhöz.

Következménye van annak, ha valaki ezt mondja egy másik embernek: "De Isten parancsolatot adott nekünk..." Az illetet akkor a szaván lehet fogni. Ha bármilyen formában Istenre hivatkozunk - pl. azzal is, hogy "keresztény"-nek mondjuk magunkat - akkor másoknak joguk van ahhoz, hogy szavunkon fogjanak.

Mert az olyan hit, amelynek nincsenek következményei, semmit sem ér! Ezt mások néha jobban tudják, mint mi magunk. Minden pillanatban, minden mozdulatnál felvetődik számunkra a kérdés, hogy amit igaznak ismertünk fel, azt hogyan váltjuk cselekedetre. Ez a szükséges próba: Megfelelnek-e a tetteink a szavainknak?

Így szólt az Úr Noéhez:

"Fél év múlva megnyitom az ég csatornáit, és addig fog esni, amíg a Földet el nem lepi a víz. De szeretnék megmenteni néhány jó embert és minden állatfajból egy párt, ezért építs bárkát!" Egy villámlás után a tervrajz ott feküdt a földön.

Fél év múlva elkezdett esni az eső, de az Úr legnagyobb megdöbbenésére Noé csak ült szomorúan a kertjében, bárka sehol.

- De Noé, hol a bárka? - kérdezte felháborodva.

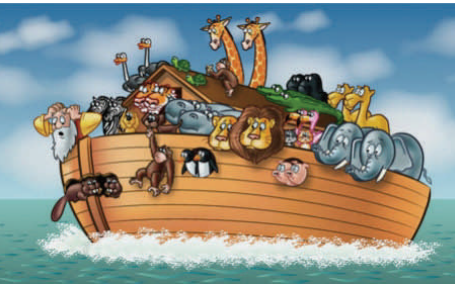
- Uram, bocsásd meg nekem, de felmerült néhány igen nagy problémám:

1. A hajóépítéshez engedélyt kellett kérnem, mert a terveidet nem fogadta el a Hajóépítési Hivatal Műszaki Osztálya, ezért több mérnököt is

fogadnom kellett az áttervezéshez.

2. A szomszédom feljelentett, hogy nem a rendezési tervben megengedett tevékenységet akarom folytatni a kertemben.

3. Nem tudtam fát szerezni, mert a fülesbagoly életterének megőrzése érdekében fakivágási tilalmat rendeltek el.

4. Ahogy elkezdtem begyűjteni az állatokat, beperelt egy állatvédő egyesület.

5. A Katasztrófavédelem közölte, hogy nem építhetem meg a bárkát, amíg nem készítették egy hatásta-

nulmányt az özönvízről.

6. Ezután konfliktusba kerültem az Esélyegyenlőségi Hivatallal az ügyben, hogy mennyi hátrányos helyzetű kisebbségi etnikumot viszek magammal. Ennek az lett a vége, hogy lefoglalták a félkész bárkát.

7. Amikor el akartam hagyni az országot, közölték velem, hogy adótartozásom van, így nem mehetek sehová. Most úgy ítélem meg, hogy körülbelül még 100 év kell a bárka elkészítéséhez.

Ekkor elállt az eső, és kisütött a nap

- Úgy döntöttél, hogy mégsem pusztítod el a Földet? - kérdezte Noé bizakodva.

- Nincs rá szükség - mondta az Úr - megteszi helyettem az államigazgatás.

Húsvét utáni gondolatok

Az emberi agy is csak egy kivitelező szerv - igaz, a legmagasabb szinten differenciált. Olyan, mint az autó kormánykereke. Ahogy a kormányos is a kormánykerék mögött ül, az emberi személy lényege is az agy mögött van. Tehát szabad akaratum nem az agyunkban van, de azt az agyunk segítségével közöljük. Vagyis az emberi személy lényege nem csak az agyban van. A lelkiismeret nem az agyban van. A szeretet, a megbocsátás nem az agyban van, ahogy az Istennel való kapcsolatunk sem. Ezt Szentágotthai professzor el is mondta a 70-es években az orvostanhallgatóknak. Ők átmentek a bölcsészkarra, és a hallottakat elmondták Lukács György marxista esztétaprofesszornak. Lukács azt mondta, igaz van Szentágotthainak, de ezt ne nagyon hangoztassák. Így szól a legenda.

Az, hogy nem valamik vagyunk, hanem valakik, nem csak az agyunktól függ. Hát akkor mitől? Erre eddig egyvalaki tudott tökéletes választ adni, a megfeszített, majd feltámadt Krisztus. Vagy elfogadjuk, vagy nem, ez már a szabad akaratumtól függ. Ha nem, akkor elkezdünk csúszkálni a saját magunk által gyártott jégen. Ezt teszi Európa. Kitalálta magának az emberiség történetének legveszélyesebb vallását, amelynek a lényege az, hogy az ember az Isten, és a tágabb értelemben vett tudományon (ahová a politika tudománya is beletartozik) keresztül uralni tudja a problémákat.

Kimaradt az EU-alkotmányból a kereszténységre való hivatkozás, benne maradt viszont a görög-római kultúrára, sőt a felvilágosodásra való hivatkozás is. Érdekes fejtegetést hallottam egy templomi prédikációban a Mária Rádióban, kicseit kiegészítve közvetítem a gondolatot. Ha idejönne egy marslakó, és körbenézne, nyilván megkérdezné, hogy miért írtok ti 2013-at. Mondanánk, mert 2013 évvel vagyunk Krisztus után, és ehhez igazítjuk az időszámítást. Aztán megkérdezné, hogy miért a vasárnap a pihenő ünnepek. Megmondanánk neki, hogy akkor volt a feltámadás, és ezt ünnepeljük. Ezt az orosz nyelv szépen megőrizte, mert a voszkreszenyie (vasárnap) szó feltámadást jelent. Tehát, amikor Brezsnyev azt mondta, hogy vasárnap találkozunk a Vörös téren a díszszemlén, akkor azt mondta, hogy a feltámadás napján találkozunk ott.

Aztán azt kérné a marslakó, mu-

tassátok meg a szép épületeiteket Európában, és mi megmutatnánk neki mindenkélt a templomokat: a kölni, a firenzei, a milánói dómot, a római bazilikát és a párizsi Notre-Dame-ot. Kérdezne tovább ez a marslakó festészetről, szobrászatról, és mi mutatnánk Michelangelo, Leonardo, Rembrandt, Giotto, Tiziano műveit és a mi Munkácsynk trilógiáját, mindegyik keresztény ihletésű mű. Aztán kérdezne a fantasztikus tudományos eredményeiről, hogyan lettek, és mi idéznénk Einsteint („a tudomány vallás nélkül sánta, a vallás tudomány nélkül vak”), Heisenberget („amikor az első kortyot kiiszod a tudás poharából, könnyen ateistává válsz, de a végén mindig ott vár Isten”), vagy Pascalt, de a mi Neumann Jánosunkat is, akit a tudósok az emberiség eddigi legnagyobb géniuszának tartanak. Igazi matematikus módjára közelítette meg a hitét, s amit mond, logikus és helytálló: „ha úgy élek, mint Krisztus tanácsolja, abból bajom nem lehet, akkor sem, ha nem igaz a feltámadás, de ha igaz, és nem úgy élek, ahogy az Evangélium tanítja, abból óriási nagy bajom lehet.”

Szóval mindezek után a marsla-

kó azt kérdezné: szerencsétlen európaiak, nektek teljesen elment az eszetek? És ha azt is hozzáadnánk, hogy az összes európai jogrendszer, alkotmány a keresztény tanokra épülve született meg, végképp csodálkozna. Arra már csak döbbenet legyintene, hogy egyetlen vallás hirdeti alapelvként a cselekvő felebaráti szeretetet, és ez a kereszténység. Az iszlám a feltétlen engedelmességet, a buddhizmus a belső kiüresítést hirdeti, a hinduizmus a szánakozásig ugyan eljut, de az aktív cselekvő szeretetig nem. Ahhoz Teréz anyának kellett elmenni Indiába, hogy megmutassa a cselekvő szeretetet. Ezzel az iránnyal szemben a kis Magyarország létrehozott egy alkotmányt, amelyben Istent meg meri említeni, a családot védi,

a kereszténységre utal. Ez az, ami nem tetszik bennünk a fejlett nyugatnak. Az EU még nem szakadt ki a fogyasztásban való tobzódás, az élvezetek halmozásának bővületéből.

Súlyos dolog a szenvedélybetegség. Egy narkós vagy alkoholista mindenre képes, hogy megszerezze az aznapi adagot. Igaz ez nagyobb léptékben is. Tehát a súlyos szenvedélybeteg nyugat, fogyasztási mániájában kénytelen minket is, és akit lehet, kizsákmányolni, hogy legyen még fogyasztani valója. Az elmúlt három évben óriási dolog történt: ezzel az árral szembefordult a népünk, országunk. Ha csak ennyi történt volna, az már az elmúlt évszázadok egyik legnagyobb sikere - '56-on kívül. Folytatnunk kell a megkezdett utat. Segíteni kell Európát, hogy visszataláljon keresztény gyökereihez. Ne hallgassunk azokra a hazudozókra, akik újra csatlóssá akarnak tenni minket.

Istennek jó a humora. Az EU-zászlót százegy beérkezett pályázatból 1955. december 8-án szavazták meg egyhangúlag - a szeplőtelen fogantatás napján. Kikötés volt, hogy nem lehet sem politikai, sem vallási utalás a zászlóban. A kék a Szűzanya színe. A 12 csillag a Jelenések könyvéből származik, „a napba öltözött asszony” fejét díszíti. A szavazók egyike sem gondolt erre. „Isten szerencsére nem fáradt bele a megbocsátásba, sajnos mi fáradunk bele sokszor a bocsánatkérésbe” - mondta Ferenc pápa nemrégiben. Ne adjuk fel, ne fáradjunk el.

Dr. Csókay András

Legyen KRISZTUS bennem oly nagy, hogy minden más eltörlődjön mellette.

Legyen KRISZTUS bennem olyan széles, hogy az egész földet szűknek érezzem.

Legyen KRISZTUS bennem olyan mély, hogy minden szenvedés elsüllyedjen benne.

Tegyen KRISZTUS olyan erőssé, hogy semmi csalódás többé ne bosszantson.

Töltsön be KRISZTUS egészen, hogy semmi más kívánság számára ne maradjon hely.

Tegyen KRISZTUS oly hallgataggá, hogy csak az Ő hangját visszahangozzam.

Gépek imái

Fűnyíró

Látszólag egy négy keréken guruló kegyetlenség vagyok. Senkire és semmire nem vagyok tekintettel, amikor minden elem kerülőt lekaszaolok. Különös örömet találok a növények megkurtításában. Persze sem a fű, sem a gyomnövények nem az ellenségeim. Inkább a rendezettségük, a szépségük miatt dolgozom. A szép pázsit titka: locsolni, nyírni, gereblyézni. Locsolni, nyírni, gereblyézni. Ha kell, több száz éven át. Én ebben tudok közreműködni Éles pengém kifent kaszaként vágja a rendet. Sortól sorra haladok. Nyomomban a fűszálak egyformák lesznek. A növényvilág bámulatos sokféleségében kirajzolódik az egység és a harmónia. Megtisztelő feladat ezt szolgálni. Örömmel teszem, mert a teremtett világ szépsége magát a Teremtőt dicséri.

Napelem

Rövid múlt és nagy jövő áll előttem. Létezésem alig néhány évtizedre nyúlik vissza. Manapság nagyon sokat várnak tőlem az emberek. Szinte a semmiből, a napsütésből állítok elő forró vizet, termelek villamos energiát, adok fényt és fűtöm az épületeket. Lehet, hogy egyszer autót és mozdonyt is fogok hajtani. Amiből dolgozom, az a teremtés egyik legnagyobb csodája: a Nap és az energiája. Valamikor a világ keletkezésekor jött létre. Ereje végtelenségig és kifogyhatatlannak látszik. Sem én, sem az emberek nem tettünk érte semmit. Nagy ajándék az aranyló égítest. Hatalmas titkokat rejt. Belőle élünk. Én úgy igyekszem használni a benne levő energiát, hogy ne keltsek feltűnést. Ne szennyezzek, ne is piszkoljak, zajt se okozzak. Csendes, szolgáló szeretetben dolgozó szeretnék lenni. Talán egyszer nélkülözhetetlen leszek, de észrevétlen akarok maradni. Kitérülve a Napnak, és a bensőm legmélyén meleggé, fényre alakítani a tőle származó energiákat.

Klímaberendezés

Rám a többiek azt mondják, hogy lehűtöm a léghört. Körülöttem megdermed minden. Egyesek szerint egyenesem káros a tőlem származó dermesztő fuvallat. Lehet, hogy néha tényleg ridegséget árasztok magamból? Pedig csak megfontolt vagyok. Vigyázni fogok az arányokra. A forróból valóban képes vagyok hűvöset csinálni. Ha valaki, én tudom, hogy milyen nehéz lecsitítani és egy kicsit lehűteni a hangulatokat is. Engem nem csak azért teremtettél, hogy lehűtsem a felforrósodott levegőt, hanem azért, hogy általam élhetőbb legyen a világ. A közelemben jobban érzik magukat az emberek. Élvezik a belőlem áradó frissességet. Bennem is nagy erők működnek. Sőt, több energiát igényelek, mint híres társam, a vízforraló.

Uram! Higgadt megfontoltságomat szívesen ajánlom Neked. De ne engedd kihűlni a szívemet! Minden, amit létrehozok, áraszsa a lelkelem bensőséges melegét és derűjét!

Tarka tészta

(Csáki Marika konyhájából)

Hozzávalók:

10 dkg margarin
30 dkg kristálycukor
2 db tojás
1 cs sütőpor
1.5 dl tej
1 citrom reszelt héja
2 ek. kakaó
porcukor

A kincsről, ami van

*Hajnali szép dallamba zárt,
szívnyi szelencébe csukott,
föld mélyébe titkon rejtett,
oszthatatlan közös kincsrünk.*

*Hogyha elvész, nemzet vesz el,
s hangtalanná foszlik minden,
még a sírás szabadságát
is tagadják... azt kell hinnem*

*amit látnak vak szemekkel,
honnan a könny előgördül.
Mért titkolja ez az ország,
gyász vagy remény van-e fölül?*

*Jó volna, ha véget érne
egyszer ez a szörnyű álság,
s jönnének bátor fiai
hűségükkel, hogy megváltsák!*

*Árva dallam,, lánka-hangon
s belénk költözik a lélek,
déli harang bongásával
szól a kórus: élek, élek!*

*Fűszál hegyéről a harmat
gyöngyét ajánlja az Égnek,
mekkora kincs mikor ének
üzenet a Mindenségnek!*

Nagy Gáspár

A margarint a cukorral, tojással kikeverjük (habverővel), hozzáadjuk a lisztet a sütőporral, 1.5 dl tejet és a citrom reszelt héját. Összedolgozzuk. A masszát kettéosztjuk. Egyik felébe keverjük a kakaót és kizsírozott, lisztezett, közepes méretű tepsibe kanállal felváltva teszünk a fehér masszából és a kakaós masszából, hogy a tészta tarka legyen. Közepes hőmérsékleten (180 C fokos) tűznél sütjük kb. 25 percig.

Létezik-e Isten? Van-e Isten? Íme, hat érv amellet, hogy igen. II/I.

Marilyn Adamson írása

Lehet, hogy örülnél, ha valaki bizonyítékot mutatna Isten létezésére, aztán teljesen rád bízna, hogy mit csinálsz ezzel az információval, és nem kényszerítene téged semmire. Hadd próbáljak most bemutatni néhány olyan érvet, amik arra utalnak, hogy Isten létezik!

Mielőtt azonban ezt tenném, arra kérlek, hogy először gondoljunk végig valamit. A Biblia azt mondja, hogy elképzelhető, hogy valaki számára elég bizonyíték áll rendelkezésre Isten létezésével kapcsolatban, mégis „elfojtja magában” az igazságot Istenről. Másrészt azok számára, akik tudni akarják, hogy Isten tényleg „ott van-e”, Ő azt mondja: „Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.” Mielőtt tehát az Isten létezésével kapcsolatos tényeket megvizsgálánád, tedd fel magadnak a kérdést: Ha tényleg létezik Isten, vajon meg akarám ismerni?

Most pedig következzen néhány megfontolandó érv...

1. Létezik-e Isten? Bolygónk komplexitása olyan tudatos tervezőre mutat, aki nem csak megteremtette a világegyetemet, de a mai napig fenntartja azt.

Rengeteg olyan példát lehetne mondani, melyek az isteni tervezésre utalnak. Íme néhány ezek közül:

A Föld... bolygónk mérete tökéletes. A Föld mérete és az ebből következő gravitációs erő vékony, elsősorban nitrogénből és oxigénből álló gázréteget tart meg maga körül, ami mindössze kb. 80 kilométerre terjed ki a földfelszíntől. Ha a Föld kisebb lenne, akkora, mint például a Merkúr, a légkör megtartása lehetetlenné válna. Ha viszont a Föld nagyobb lenne – mint például a Jupiter –, a légköre szabad hidrogént tartalmazna. A Föld az egyetlen olyan bolygó, amelynek atmoszférája alkalmas az emberi, állati és növényi élet fenntartására.

A Földnek a Naptól való távolsága is ideális. Nézzük például az általunk tapasztalt hőingadozást, ami -35 és +50 °C között mozog. Ha a Föld kicsivel távolabb lenne a Naptól, mind megfagynánk. Ha pedig közelebb, akkor megégénének. A Föld pozíciójának változása ellehetetlenítene a földi életet. A Föld tökéletes távolságban van a Naptól, miközben több mint 100.000 km/h-val kering körülötte. A tengelye körül is forog, ami lehetővé teszi, hogy a bolygó felülete minden nap megfelelően felmelegedjen és lehűljön.

Holdunk méretéből és a Földtől való távolságából következő gravitációs vonzás mértéke is éppen megfelelő. A Hold fontos óceánáramlatokat és árapályt kelt, amelyeknek köszönhetően a víz nem áll egy helyben, ugyanakkor a hatalmas óceánok nem söpörnek végig a szárazföldeken.

A víz... színtelen, szagtalan és nincs íze sem, mégsem maradhat életben egyetlen élőlény sem nélküle. A növények, állatok és emberek nagyrészt vízből állnak, például az emberi szervezet kb. kétharmad része víz. Érdekes, hogy a víz tulajdonságai mennyire az életre lettek szabva:

Szokatlanul magas forrás- és fagyáspontja van. A víz teszi számunkra lehetővé, hogy folyamatos hőmérsékleti változásokkal teli környezetben éljünk, miközben a testünk állandóan kb. 36,6 °C-os hőmérsékletű marad.

A víz univerzális oldószer. A víznek ezen tulajdonsága lehetővé teszi, hogy a legkisebb erekben is több száz különböző vegyület, ásvány és tápanyag utazzon a szervezetünkben.

A víz ezenkívül kémiaiilag semleges. Mivel nem változtatja meg az általa szállított anyagok szerkezetét, a víz lehetővé teszi az étel, gyógyszerek és ásványok felszívódását, így a szervezetünk fel tudja használni őket.

A víz egyedi felületi feszültséggel bír. A növényekben lévő víz emiatt felfelé, a gravitációval ellentétes irányban is képes folyni, eljutatva az életadó tápanyagokat még a legmagasabb fák csúcsába is.

A víz „felülről lefelé” fagy be, és a szilárd állapotú jég úszik a víz tetején, így a halak télen életben maradhatnak a jég alatt folyékony állapotban maradó vízben.

A Földön található víz kilencvenhét százaléka sós vízű óceánokban van. De a Földön működik egy olyan szisztéma, ami eltávolítja a sót a vízből, majd szétosztja ezt a vizet szerte az egész bolygón. A párolgás elválasztja az óceán vizét a sótól, majd felhőket formál, amelyeket a szél a szárazföld fölé fújja, és így eljuttatja a vizet a növényeknek, állatoknak és embereknek. Ez a tisztító- és ellátórendszer tartja fenn az életet a Földön. Egy olyan rendszer, ami a víz újrahasznosításán és visszaforgatásán alapszik

Az emberi agy... amely bámulatos mennyiségű információt dolgoz fel egyszerre. Az agyad folyamatosan befogadja az összes színt és formát, amit látsz, a külső hőmérsékletet, a talaj nyomását a lábadon, a körülötted lévő hangokat, a szádban lévő szárazságot, és még sok mindent egészen a billentyűzetet tapintásáig. Az agyad tárolja és feldolgozza az összes érzéssel, gondolattal és emléked. Mindeközben a szervezetedben zajló folyamatokat is felügyeli, pl. a légzési ritmust, a szemhéjad mozgását, az éhséget vagy a kezében található izmok mozgását is.

Az emberi agy másodpercenként egymilliónál több üzenetet dolgoz fel. Az agyad mérlegre teszi minden egyes adat fontosságát, és kiszűri a viszonylag haszontalanokat. Ez a szűrési folyamat teszi lehetővé, hogy koncentrálni tudj, és hatékonyan elboldogulj a világban. Az agy másképp működik, mint a többi szerv. Képes érvelni, érzéseket átélni, álmodni és tervezni, cselekvésbe fogni és kapcsolatba lépni más emberekkel.

A szem... hétmillió színt tud megkülönböztetni. Folyamatos autofókusz üzemmódban működik, és döbbenetes mennyiségű, 1,5 millió üzenetet fogad be egyszerre. Az evolúció a már létező organizmusokból kiindul és azokon belül lezajló mutációkat írja le. Az evolúció

viszont önmagában nem magyarázza meg az agy vagy a szem kiinduló forrását: az élő szervezet kialakulását az élettelen anyagból.

2. Létezik-e Isten? Az univerzum egyszer csak létrejött – ezt vajon mi okozta?

A tudomány mai állása szerint a világegyetem egyetlen hatalmas energia- és fényrobbanással – az Ősrobbanással – kezdődött. Ez volt a közös kiindulópontja mindennek, ami csak létezik: ez volt a világegyetemnek, a térnek és magának az időnek is a kezdete.

Robert Jastrow asztrofizikus, aki agnosztikusnak tartja magát, kijelentette: „Mindennek a magja, ami a világegyetemben valaha történt, abban az egyetlen pillanatban lett elvetve. Az összes csillag, bolygó és élőlény a világegyetemben olyan események eredményeképp jött létre, amelyeket a kozmikus robbanás pillanata indított be... a világegyetem

csak úgy berobbant a létezésbe, és nem tudjuk megmagyarázni, hogy mi okozta ezt.”

Steven Weinberg fizikai Nobel-díjas tudós azt mondta, a robbanás pillanatában „a világegyetem körülbelül százezer millió Celsius fokos volt... és fénnel volt tele.”

A világegyetem nem mindig létezett, volt egy kezdete. Egyszer csak létrejött. Ezt vajon mi okozta? A tudósoknak nincs magyarázatuk a fény és az anyag hirtelen robbanására.

3. Létezik-e Isten? Az univerzum mindenütt érvényes természeti törvények szerint működik. De vajon miért?

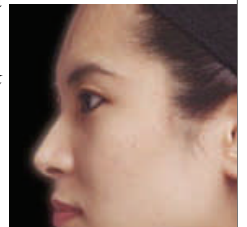
Az életben annyi minden bizonytalanul tűnik. Mégis vannak dolgok, melyekre nap mint nap biztosan számíthatunk: a gravitáció állandó marad, a pulton hagyott forró kávé kihűl, a Föld ugyanúgy 24 óra alatt fordul körbe, és a fénysebesség sem változik – a Földön és tőlünk távol eső galaxisokban sem.

Hogy lehetséges, hogy rengeteg olyan természeti törvényt tudunk felsorolni, amelyek sosem változnak? Miért ilyen rendezett és megbízható a világegyetem?

„A legnagyobb tudósokat is megdöbentí, annyira furcsa ez. Egyáltalán nem szükség szerű, hogy az univerzum bármilyen szabályoknak engedelmeskedjen, nemhogy matematikailag leírható szabályoknak. A tudósok megdöbbenése abból a felismerésből fakad, hogy a világegyetemnek egyáltalán nem kell így viselkednie. Könnyen lehetséges lenne, hogy az univerzumban a szabályok vagy a körülmények megjósolhatatlanul, pillanatról pillanatra változnának, vagy akár egy olyan, ahol a dolgok ide-oda ugrálnának a létezés és a nem létezés között.”

Richard Feynman, aki kvantumelektrodinamika területén végzett munkájáért kapott Nobel-díjat, azt mondta „Rejtély, hogy a természet miért matematikai alapú... Az a tény, hogy egyáltalán léteznek bármiféle szabályok, tulajdonképpen egyfajta csoda.”

Folytatjuk

Ami csak Istennél Tehetséges

Hosszas várakozás után végre megkaptam az engedélyt, hogy meglátogathassam a xy-i börtönt. Kísérőm kinyitott egy rácsos ablakot, ahonnan beláthattam a börtön udvarára. Éppen sétáltak a rabok, egymástól tíz lépésnyire, párosával mentek. Sokan közülük a „legszebb korban” voltak. Milyen szomorúan hangzik itt ez a szó: "legszebb kor". Némelyik lassú vontatott lépésben, szinte fáradtan megy. Arcuk kifejezéstelen. Mások társukkal beszélgetve, gondtalanul, mintha őket nem is érdekelné helyzetük.

- Sok tehetséges ember van köztük, sokra vihették volna -mondta kísérőm, majd folytatta:

- Például ott az a kicsi. Ön nagyot fog nézni, hogy milyen kitűnő képeket fest. Ez az ember nem túlzott. Ezt az a kép is bizonyította melyet szolgálati szobájának a szekrénye mögül előhúzott. Egyéni művészi eljárással, bátor színekkel festett művészi alkotás volt. Tizenkét férfi körben állt a képen, és megdöbbenve néztek fölfelé. Hajuk borzas, arcuk fölülről jövő világosságtól átitatva, amely a szivárvány minden színét játszotta. A férfiak szemé tágra nyílván fölfelé a távolba tekint. A legfeltűnőbb és érdekesebb azonban a kép beállítottasága volt, amely úgy mutat, mintha egy torony tetejéről tekintenénk az arcokba.

- Ő pünkösdeknek nevezi ezt a képet, - mondta a vezetőm- intézetünk kápolnája számára festette, de nem akaszthatjuk fel.

- Nem felakasztani? -mondtam neki- Természetes, hogy akasszák fel! E kép felkelténé az egyházak figyelmét és önöket irigylésre méltónak tartanák. Ez egy halhatlan átélésnek a remeke.

- Ez igaz, de ezek mind az ő fogolytársai akiket ő odafestett. És egyenként a fejekre mutatott. Megje-

gyeztem, hogy nem értek vele egyet, hogy ilyen ellenszenvet érez a képpel szemben és a művészt is ilyen szigorúan bírálja.

- Bizonyára itt nem voltak más modellek, akik megfelelnek neki, és türelmesen ülnek. -mondtam én.

- Nem, ez nem úgy van -világosított fel- itt vannak kisebb gonosztevők, akik először vannak itt, de ő a legsúlyosabban elítélteket választotta! Ez a felháborító!

Néhány telefonbeszélgetés után engedélyt kaptam az igazgatótól, hogy beszélhessek a festővel. Több kérdést intéztem hozzá, amelyekre minden szégyenkezés nélkül szívesen válaszolt.

- Hogy én az alkotás alatt mit gondoltam? - kezdete beszédét - Pontosan azt, amit a Biblia a pünkösddel kapcsolatban mond.

Hogy Istennek Szentlelke a szíveket és az egész emberi lényt teljesen megváltoztatja. Hogy ezen a hatalmon keresztül a bü-

nösök üdvözülnek. Kérdőleg nézett rám. Ismeri ön azt a pünkösdi éneket?

"Én egy vadhajításban voltam. Te nemesítettél. A halál átjárta életemet. Te legyőzted."

Nagyon meglepett, hogy egy büntetett rab milyen jól ismeri a Bibliát és az énekes könyvet.

-Azok a férfiak az első pünkösdi ünnepén valóban hívők voltak, de azokról akiket ön lefestett a legjobb akarat mellett sem állíthatom, hogy ők ilyen hívők lennének. - mondtam neki, hogy gondolkozásra készítsem.

- Tudja ön, hogy mit jelent pünkösd? Egy ígéret, hogy Isten Szentlelke által minden másképpen lesz nálunk. A jámboroknak, akik azt hiszik, hogy olyanok amilyeneknek lenniük kellene, nem szükséges ezt az ígéretet előttük hangoztatni, de az olyanok, akik a maguk állapota fölött kétségbe esnek, és életükkel nem tudnak mit kezdeni, azoknak kell, hogy megmutassuk, hogy az ő számukra is van egy új kezdet, ha ők is azt akarják.

-De én tovább megyek. Szép és jó, de azt mondják, hogy ön erre a képre a leggonoszabbakat választotta ki a saját fogolytársai közül.

- A pünkösdi egy csoda - válaszolta - és mert azt akartam kifejezni, olyan embereket kellett kiválasztanom, akiket csak egy csoda változtathat meg. A kis bűnösöket talán saját feleségük is megváltoztathatja és a fogház is. De az egész nagyokat, azokat már csak Isten. Szótlánul odamutatott egy helyre és feltűnt, hogy saját magát festette oda.

Az egész nagyokat - ismételte - azokat csak Isten változtathatja meg.

Mit akar?

A pszichiáter meglátogatja a betegeit. Bemegy a szobába és látja, hogy az egyik ember hadonászik a levegőben, a másik pedig fejjel lefelé lóg a mennyezetről. Kérdezi a hadonásztól, hogy mit csinál.

- Nem látja, hogy épp egy deszkát próbálok kettéfűrészelni? - hangzik a válasz.

- És a barátja mit csinál ott fejjel lefelé lógva? - kérdi az orvos.

- Ja, ő lámpának képzelet magát - feleli a beteg.

- Nem szólna neki, hogy fejezze be, már egészen lila a feje! - jegyzi meg a doktor.

- Mit akar? Hogy sötétben fűrészeljek?

Óvodások

Két óvodás talál egy cicát:

- Kiszisza, kiszisza! - szól az egyik.

- Nem igaz, hogy nem tudod kimondani a matka nevét!

Installálás

Ellesett beszélgetés egy 8 éves kisfiú és 5 éves húga között. A kislány így szól a bátyjához:

- Gyere, segíts felinstallálni ezt a játékot!

- De buta vagy! Nem tudsz installálni?

- Az installálás már megy, csak olvasni nem tudok.

Bátor székely

A székely sapka nélkül áll a nagy hidegben az utcán. Arra jön a komája:

- Hallja, kend, mit áll itt hajadonfővel ebben a hidegben?

- A házban ráncba szedtem az asszonyt, de most kéne egy bátor ember, aki ki merné hozni a sapkámat.

Kakasok

- Apuci, miért kukorékolnak a kakasok már kora hajnalban?

- Tudod fiam - válaszol az apa -, sietniük kell, ha valami mondanivalójuk van, mert aztán felébrednek a tyúkok is!

Disznóvágás

Öreg székely átkiált a szomszédba:

- Hé, szomszéd! Disznót vágunk, aztán elkélne egy kis segítség!

- Mi kéne, kés?

- Nem, disznó!

A HÉJA

Ha beleteszel egy héját egy 180x240 cm-es ketrecbe, aminek teljesen nyitva van a teteje, a madár - annak ellenére, hogy tud repülni - teljesen bezártnak fogja érezni magát. Ennek oka, hogy a héja repülés előtt mindig 3-4 métert fut a földön.

meg nem hal, feltéve, ha nem veszik ki. Soha nem látja a pohár tetejét a menekülés eszközeként, de ragaszkodik ahhoz, hogy valamilyen módon az aljánál találjon kijáratot. Ott keres utat, ahol nincs, míg végül teljesen el nem pusztítja önmagát.

EMBEREK

Sok mindenben hasonlítunk a héjára, a denevérré és a darázsra. Megküzdünk minden problémánkkal és frusztrációnkkal, soha nem vesszük észre, hogy mindössze fel kell néznünk!

Ez a válasz, a menekülési útvonal és a megoldás bármilyen gondra, csak nézz fel!

*A sajnálat visszánéz,
Az aggodalom körülnéz,
De a hit felfelé néz!*

*Élj egyszerűen,
szeress nagylelkűen,
törődj alaposan,
beszélj kedvesen, és bízzál Jézus
Krisztusban és Istenben, Teremtő
Atyánkban, aki szeret minket.*

Az Egyház nem zár ki senkit – Ferenc pápa szerdai homíliája a Szent Márta Háznál

A Szentatya szokásos napi szentmiséjén ezúttal a vatikáni kormányzóság és Vatikán állam bíróságának munkatársai, továbbá a vatikáni kertek virágkerteszei vettek részt.

Így a pápa lassan közelebről találkozik és ismerkedik a Szentszék szolgálatában dolgozó emberekkel. A pápával együtt misézett Francesco Coccopalmerio bíboros, a Törvényszövegek Pápai Tanácsának elnöke és Oscar Rizzato püspök. A Szentatya homíliájának középpontjában az a gondolat állt, hogy a keresztények nem ítélik senki felett. Szent Pál areopáguszi beszéde nyomán a pápa hangsúlyozta, hogy az Apostol a szíveket akarta megérinteni, a párbeszédet kereste, hidakat emelt, anélkül, hogy bárkit elítélt volna.

A keresztény ember is úgy hirdesse az evangéliumot, hogy Jézus Krisztus elfogadásra találjon, ne pedig visszautasításra. Szent Pál tisztában van azzal, hogy milyen nehéz Jézust hirdetni, de tudja azt is, hogy neki mindent meg kell tennie az ügy érdekében, és végső elemzésben Jézus, vagyis az igazság hirdetése a Szentlélek műve. A mai evangéliumban Jézus azt hirdeti, hogy az Igazság Lelke vezet el minket a teljes igazságra. Szent Pál a görögöknek Athénban nem azt mondja, hogy itt van az igazság lexikona, tanuljátok meg ezt a lexikont és eljuttok az igazságra. „Nem, az igazság nincs benne a lexikonokban, mert az igazság találkozás. Azt jelenti, hogy találkoztunk a legmagasabb igazsággal, Jézussal. Senki sem gazdája az igazságnak, az igazságot a Jézussal való találkozásban kapjuk meg.”

Pál apostol magatartását mi vezette? Elsősorban az, hogy Jézus is így tanított, Jézus is szóba állt mindenkivel, a bűnös emberekkel, a vámosossal, a farizeusokkal. Az evangéliumot hirdetni akaró keresztényeknek is ezen az úton kell járniuk, meg kell hallgatniuk mindenkit – mondta a pápa.

A Szentatya ezután összehasonlította az 50-60 évvel ezelőtti és a mai felfogást. Az Egyház életében a mostani jó időszak. „Emlékszem, hogy amikor kisgyermek voltam, a katolikus családokban ezt mondták: ide nem megyünk, mert nincsenek összeházasodva” – idézte fel a pápa. „Ez kizárást jelentett. Nem mehetél azok közé sem, akik szocialisták vagy hitetlenek voltak. Ma már hál’ Istennek nem mondunk ilyeneket.” Ez a szokás valamilyen módon a hitet akarta védeni, de úgy, hogy közben falakat emelt. Ezzel szemben az Úr Jézus hidakat épített. Szent Pált mindig a hithirdetés gondolata vezette, nem pedig a prozelitizmus. XVI. Benedek szavait idézve Ferenc pápa ezt mondta: az Egyház nem a prozelitizmusban növekszik, hanem azért, mert vonzó, tanúságtevő és mert hirdeti az örömhírt. Erre pedig csak azok képesek, akik nem kételkednek az Úr Jézusban. Azok a keresztények, akik félelemből nem hidakat építenek, hanem falat emelnek, nem biztosak a hitben és Jézus Krisztusban.

Az Egyháznak nem szabad elveszítenie apostoli bátorságát. A bátoratlan egyház mozdulatlan, rendezett és szép egyház, de nem hoz gyümölcsöt. A bátoratlan egyház nem megy ki a peremvidékekre, ahol annyi ember prédája a bálványoknak, a világiasságnak, a gyöngö gondolkodásnak és sok másnak. Kérjük ezért ma Szent Páltól a bátorság lelkületét, a lelki buzgóságot, a meggyőződést! Ne ijedjünk meg attól, hogy hibázunk! Ha hibát követés el, állj fel és menj előre a kijelölt úton! Akik nem lépnek, mert attól félnek, hogy hibáznak, még súlyosabb hibába esnek” – zárta szent beszédét Ferenc pápa szerdai szentmiséjén. *Magyar Kurír*

A DENEVÉR

A hétköznapi denevér, mely repked az éjszakában, figyelemre méltóan gyors teremtmény a levegőben, nem tud felszállni a földről. Ha leteszed a földre, mindössze annyit tud tenni, hogy ügyetlenül és kétség kívül, fájdalmasan ide-oda lépeget, míg el nem ér valamilyen enyhe magaslathoz, ahonnan a levegőbe vetheti magát. Utána, mint egy fénycsóva, hirtelen elillan.

A DARÁZS

Ha egy darázs beleesik egy pohárba, addig marad ott, ameddig

Egy csepp közélet

Pénz, pénz, sok pénz

Mi kell a háborúhoz? Hát pénzözön. Nincs, aki Raimondo Montecuccoli mondását ne ismerné ez ügyben. Ez a mondás most nagyon is aktuális Bajnai Gordonra és csapatára, a Haza és Haladás Alapítványra, akik kiterítették sárga csekkjeiket a nyilvánosság elé, és megtudtuk, hogy eddig mintegy 200 millió forintnyi támogatást kaptak nemes harcukhoz, az „Orbán-rezsim” eltakarításához.

Nincs ebben semmi különös, mindenki úgy támogatja az egy év múlva esedékes választások kampányában az illetőt vagy szervezetét, ahogy akarja. Nyilván a vak véletlen műve, hogy a Haza és Haladás Alapítvány az átláthatóság nevében most tette közé adományozóinak névsorát, akik között a legelőkelőbb helyet Hillary Clinton volt amerikai külügyminiszter és Soros György foglalja el, a Center For American Progress (CAP) védernyője alatt. Ne számolgassuk a dollárokat és eurókat, 200 millió forint sok pénz, de az Orbán-kormány eltakarításához a dolgok jelenlegi állása szerint mégis kevés.

Azon már elgondolkothatunk, hogy az adományozó mitől ilyen bőkezű. Mert ugye kapott még Bajnai alapítványa másoktól is támogatást, például az OTP-től 32 milliót 2012-ben. Nyilván ennyi azért maradt Soros György OTP ellen intézett 2008-as durva támadása után, és a Mol is megszánta Bajnaiékat, kiutalva nekik 15 millió forintot. Sorosék pénzéhez képest persze csak egy kis tüpész, kampányok idején azonban minden jól jön. A kampányolás sokba kerül, különösen egy olyan vadonatúj csapatnak, mint az Együtt 2014 Salátabár, ami mint Párbeszéd Magyarországért Választói Szövetség, számtalan pártkezdeményből, salátalevélből kerekedett ki. Kell nekik iroda, telefonok, rölap-

ok, nyomtatványok, kis plakátok, nagy molinók, média megjelenés, baráti újságírók hálapénze, a suttogó propagandisták erőfeszítéseinek honorálása, akiknek különösen nehéz lesz meggyőzni a Mari néniket, hogy a rezsiszükséglet az „rezsihazugság”, miután a Mari néni a rezsi-megtakarítást kolbászból és rántott husiból havonta jóízűen elfogyasztja. A Mol vagy az OTP esetleg tudna kellemetlenkedni a választási harcok idején a kormánynak, de az igazi talalós kérdés, hogy miért akarna egy snájdig miniszterelnök-jelölt „csak úgy” kampányolni, mert hihetetlen, hogy Bajnai azért rezgetteti bársony baritonján, hogy Mesterházy Attila javára visszalépjén alkalmas időben.

Szóval az igazi talalós kérdés az, hogy mit keres ez a sok amerikai pénz egy magyar választási kampányban. Abban a kampányban, amelynek végén 2014-ben Magyarország polgárai, a magyar nemzettest részei, a magyar választók magyar kormányt és magyar miniszterelnököt választanak. Hogy a talalós kérdés mellé tegyünk egy népi mondást is; az meg úgy hangzik, hogy aki fizet, az húzat. Márpedig nem a heti tiszta párnacihára gondolt a nép gyermeke, hanem arra, hogy aki fizet a prímásnak az asztalnál, az húzatja el vele kedvenc nótáját. Valahogy ez érződik ki Soros György, Hillary Clinton, Charles Gati, Haraszi Miklós, Róna Péter vagy Simonyi András megnyilvánulásából is. Pénzek külföldi egyetemi tanári megbízásokra, pénzek extrém művészeti alkotások itthoni népszerűsítésére, pályázatok, ösztöndíjak deviáns magatartásformák propagálására, tanulmányozására, állandó médiajelenlét biztosítása itthon és külföldön egyaránt.

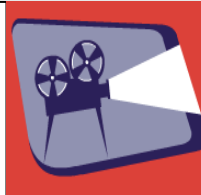
Egy-két nem is titkolt nyilatkozat arra vonatkozóan, hogy ha nincs más mód, törvénytelen eszközt is be lehet vetni a kormány leváltására. Sejtethetően a romák körében megérlelt polgárháború kirobbantásának gondolata sem állt volna távol a hogyanok fegyvertárát töltögető agytrösztől. „Útban vagyok”, nyilatkozta egyszer Orbán Viktor, és ennek a mondatnak a tökéletes igazságtartalma köszön vissza ezekből a manőverekből. Hogy a választó mit akar? Emlékszünk arra, hogy mivel nyert az MSZP 2002-ben? Több pénzt az embereknek! Bajnai nincs útban, és az emberek szeretik a pénzt.

Seszták Ágnes

ÜNNEPEK ÉNEKEI

Szeretettel várjuk június 22-én, szombaton este 20 órára a Szent József plébániatemplomba a Pécsi Jézus Szíve Plébánia énekkarának és hangszer-együttesének zenés elmélkedésére

Az egyórás összeállításban elhangzanak Victoria, Esterházy, Bach, Mozart Schubert, Liszt, Kodály és más szerzők alkotásai, valamint Istennek a Szentírásban hozzánk intézett szavai

Nyári mozi a Szent József plébánián!

Este 6-tól a díszteremben!

Június 4.	Pio atya – Ég és föld között I. rész
Június 11.	Pio atya – Ég és föld között II. rész
Június 18.	Megmentőm a fény (Visszatérés a halálból)
Június 25.	Teréz anya (Isten szegényeinek a nevében)

A kőszegi Szent Család Üdülő májustól októberig várja a pihenni, kikapcsolódni szándékozókat!

Egyházközségi üdülők májustól szeptember végéig tárt kapukkal várja a pihenni, elcsendesedni vágyókat. Kőszeg egyik legszebb helyén, az Ábrahám-hegyen, a verbita közösségtől kőhajításnyira, csendes, lankás birtok várja a kikapcsolódni szándékozókat. Megközelíthetősége egyszerű, autók parkolására is lehetőség van.

A három faházban 3-3 személy pihenhet. A gyümölcs- és díszfákkal beültetett területen 10 személyes filagória, tűzrakóhely, konyha, udvari zuhanyzó található. Mosdóblokkunk 2 személyes zuhanyozóból és 2 különálló angol WC-ből áll.

A belváros könnyű sétával közelíthető meg, a turistautak keresztül-kasul tagolják az Ábrahám-hegyet és környékét.

Az üdülő igénybevételének szándékát Mándli Anna gondnok felé kell jelezni a 06/30/6323196-os telefonszámon. Az üdülő napidíja: 2013-ban 600 Ft/fő/éjszaka. Az ellátásáról mindenki maga gondoskodik. Az ágyneműre huzatot vinni kell!.Várjuk jelentkezésüket!

Kellemes időtöltést kíván:

a Szent József Plébánia Képviselőtestülete

Szent-Gály Kata

SZERETNÉK...

Csak egy parányi méccsé lenni,
mely bevilágít egy szobát --

csak egy szál deszka-hiddá lenni,
mely szakadékot ível át --

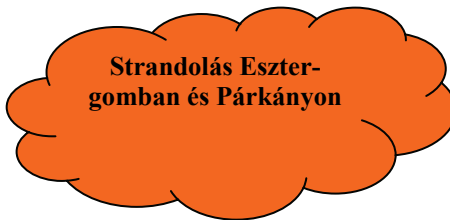
csak egy kanálka mézzé lenni,
legyen az élet édesebb --

csak egy segítő kézzé lenni,
mely teszi azt, amit tehet --

**KALANDOK SZÜNET NÉLKÜL
TARTALMAS NYÁRI IDŐTÖLTÉST AKARSZ?
KÖZÖTTÜNK A HELYED!
HITTANOS TÁBOR DÖMÖSÖN**

**Hajókázás a
Dunán**

Strandolás Esztergomban és Párkányon

**Gyepsi
a Nagyvillámon!**

**Bátorság-túra a
Rám-szakadéokban**

Szülői tájékoztató:
2013. május 31.
du. 5 órákor
(Ady út 15.)

A táborozás időpontja:

Lányok: július 8-13.
Fiúk: július 15-20.

Helyszín: Dömös, Dunakanyar

Életkor: óvodás kortól 20-22 éves korig

Részvételi díj: 18.000 Ft
(részletekben is fizethető!)

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosef.plebania.hu
Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542